

ადამიანის უფლებათა დაცვის ევროპული სასამართლო

მესამე სეჰცია

საქმე ბაკერო ერნანდესი და სხვები ესპანეთის წინააღმდეგ

(სარჩელი №1883/03, 2723/03 და 4058/03)

ბანახენი

სტრასბურგი

2010 წლის 2 ნოემბერი

საბოლოო

11/04/2011

გადაწყვეტილება საბოლოო კონვენციის 44-ე მუხლის, §2 გ) პუნქტის შესაბამისად და შეიძლება დაექვემდებაროს მხოლოდ რედაქციულ შესწორებას

საქმე ბაკერო ერნანდესი და სხვები ესპანეთის წინააღმდეგ განიხილა ადამიანის უფლებათა დაცვის ევროპულმა სასამართლომ (მესამე სექცია), რომელიც შეიკრიბა ერთ პალატად და შედგებოდა შემდეგი მოსამართლეებისაგან :

ჯოზეფ კასადევალი, თავმჯდომარე,

ელიზაბეტ ფურა,

ბოშტან მ. ზუპანჩიჩი,

ალვინა გიულუმიანი,

ეგბერტ მიჟერი,

ლუის ლოპეს გერა,

ანა პოუერი,

და სანტიაგო კესადა, სასამართლო მდივანი,

2010 წლის 12 ოქტომბერს სათათბირო პალატამ, განიხილა და ამ დღისათვის დაადგინა შემდეგი :

პროცედურა

1. საქმეს საფუძვლად უდევს ესპანეთის სამეფოს წინააღმდეგ მიმართული სამი სარჩელი, რომლის ხუთმა მოქალაქემ (« მოსარჩელები »), ბატონებმა ანხელ ბაკერო ერნანდესმა, ენრიკე დორადო ბილალობოსმა და ფელიპე ბაიო ლეალმა (სარჩელი №1883/03), ენრიკე როდრიგეს გალინდომ (სარჩელი № 2723/03) და ხოსე ხულიან ელგორიაგა გოიენეშმა (სარჩელი № 4058/03), მიმართეს სასამართლოს, შესაბამისად 2003 წლის 14 და 22 იანვარს, ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციის (« კონვენცია ») 34-ე მუხლის საფუძველზე.
2. პირველ სამი მოსარჩელეს (სარჩელი №1883/03) წარმოადგენს ადვოკატი არგოტე ალარკონი მადრიდიდან. მეოთხე მოსარჩელეს წარმოადგენს ადვოკატი ფუსტერ-ვაბრა ტორელასი ბარსელონადან. მეხუთე მოსარჩელეს (სარჩელი № 4058/03) ინტერესებს კი იცავს ფ.-ხ. ლოზანო მონტალბო, ადვოკატი მადრიდიდან. ესპანეთის მთავრობას (« მთავრობა ») კი წარმოადგენს ბატონი ი. ბლასკო ლოზანო, იუსტიციის სამინისტროს ადამიანის უფლებათა დაცვის იურიდიული სამსახურის უფროსი.
3. მოსარჩელები თვლიან რომ არიან, მიუკერძოებელი სასამართლოს წინაშე სამართლიანი პროცესის უფლების დარღვევის მსხვერპლნი, ხელყოფილ იქნა უდანაშაულობის პრეზუმფცია და დაცვის უფლება.
4. 2007 წლის 2 მაისს, მეხუთე სექციამ გადაწყვიტა მათი სარჩელების გაერთიანება (რეგლამენტის 42-ე მუხლი, §1) და მთავრობას გადასცა ბრალდების მუხლები რომლებიც ეხებოდა სასამართლო პროცედურის

მიკერძოებულობას, უდანაშაულობის პრეზუმფციას და დაცვის უფლებებს და უარი განაცხადა ბრალდების დანარჩენი მუხლების წარმოებაში მიღებაზე.

5. 2008 წლის 1 თებერვალს, ევროსასამართლომ შეცვალა თავისი სექციების შემადგენლობა (რეგლამენტის 25-ე მუხლი). ამაგვარად, წინამდებარე სარჩელი გადაეცა განახლებულ მესამე სექციას (52-ე მუხლი, §1).
6. 2008 წლის 9 დეკემბერს, საქმის წარმოებაში მიღებაზე საბოლოო გადაწყვეტილებით, მესამე სექციამ არ მიიღო წარმოებაში მოსარჩელეთა ბრალდების ის მუხლები რომლებიც ეხებოდა შიდა იურისდიქციების მიუკერძოებლობისა და დამოუკიდებლობის არარსებობას. დანარჩენ ბრალდების მუხლებთან დაკავშირებით კი საქმე მიღებულ იქნა წარმოებაში.
7. როგორც მოსარჩელებმა, ისე მთავრობამ წარადგინეს დამატებითი წერილობითი მოსაზრებები და შენიშვნები (რეგლამენტის 59-ე მუხლი, §1).

საქმის ფაქტობრივი მხარე

I მოცემული საქმის ბარემონებანი

8. ბატონები ანხელ ბაკერო ერნანდესი, ენრიკე დორადო ბილალბოსი და ფელიპე ბაიო ლეალი (სარჩელი №1883/03), შემდგომში მოხსენიებულნი როგორც პირველი, მეორე და მესამე მოსარჩელები, არიან ესპანეთის მოქალაქეები და შესაბამისად დაიბადნენ 1951, 1957 და 1960 წელს. ფაქტების მიმდინარეობის დროს ისინი იყვნენ სამოქალაქო გვარდიის უფროსი-ლეიტენანტი, სერჟანტი და კაპრალი. მესამე მოსარჩელე პენსიაში გავიდა ვადამდე, 1987 წელს, ქმედუვნარობის გამო.
9. მეოთხე მოსარჩელე, ბ-ნი ენრიკე როდრიგეს გალინდო (სარჩელი № 2723/03), დაიბადა 1939 წელს. ფაქტების მოხდენის დროს, იგი იყო სამოქალაქო გვარდიის გენერალი.
10. მესუთე მოსარჩელე, ბ-ნი ხოსე ხულიან ელგორიაგა გოიენეში (სარჩელი № 4058/03) დაიბადა 1948 წელს. 1982-1987 წლებში იყო გიპუსკოას სამოქალაქო გუბერნატორი და 1987-1989 წლებში კი, ბასკეთის რეგიონის ავტონომიურ კომიტეტში მთავრობის წარმომადგენელი.

ა. საქმის ისტორია

11. 1985 წლის 20 იანვარს, ბუსოში (ალიკანტე), ნაპოვნი იქნა ორი გვამი, რომლებიც გადაეცა ალიკანტეს მუნიციპალურ სასაფლაოს.
12. 10 წლის შემდეგ, 1995 წლის 15 მარტს, თავისუფლების ანტიტერორისტულ ორგანიზაციაზე (შემდგომში მოიხსენიება როგორც «თაო») პრესაში გამოჩენილი ინფორმაციის შედეგად, სასამართლო პოლიციამ სასწრაფოდ ჩაატარა გამოძიება, რის შემდეგ მოხდა ამ ორი გვამის იდენტიფიკაცია ; დადგინდა რომ ესენი იყვნენ 1983 წლის ოქტომბერში დაღუპულები ხ.ა.ლ. და ხ.ი.ს., რომლებიც ითვლებოდნენ ETA-ს (ბასკების ტერორისტული ორგანიზაცია) წევრებად.

ბ. მოსარჩელების წინააღმდეგ გამოძიების წარმოება და მათი სასამართლოში წარდგენა.

13. 1995 წელს, Audiencia Nacional¹-ის მოსამართლემ აღძრა სისხლის სამართლის საქმე (დოსიე №15/1995) ხუთი მოსარჩელეს და ადვოკატ ხ. არგოტე ალარკონის (შემდგომში მოხსენიებული როგორც « ადვ. ა.ა. ») რომელიც წარმოადგენდა პირველ სამ მოსარჩელეს. (და რომელიც მათ წარმოადგენს ევროსასამართლოს წინაშე წინამდებარე საქმეში) და ბ-ნ ბერას (იხ.Vera Fernandez-Huidobro c. Espagne, №74181/01, 2010 წლის 6 იანვარი) წინააღმდეგ, მკვლელობისა და პირთა უკანონო პატიმრობაში აყვანისათვის,, შეიარაღებული ბანდ-ფორმირების წევრობის, ძალადობის, დაჭრისა და წამებისათვის.

14. 1995 წლის 7 სექტემბერს, მეხუთე მოსარჩელე ბ-ნი ელგორიაგა, ადვოკატის გარეშე, ნებაყოფლობით გამოცხადდა გამოძიებლის წინაშე. როგორც მოწმემ, მისცა ჩვენება და განაცხადა რომ თავად და პირველი ოთხი მოსარჩელე უდანაშაულოები იყვნენ.

15. 1995 წლის 18 დეკემბერს, მესამე მოსარჩელემ, როგორც ბრალდებულმა, ხელახალი განცხადება გააკეთა და გაიმეორა რომ უდანაშაულო იყო სხვა მოსარჩელების მსგავსად.

16. 1996 წლის 25 აპრილს, მოსამართლემ პროკურატურისგან და სხვა ბრალმდებელი მხარეებისგან მიიღო მრავალი მტკიცებულება, კერძოდ კი მოწმეთა ჩვენებები, დაპირისპირების შედეგად მიღებული ჩვენებები და სხვა დოკუმენტები.

17. 1996 წლის 9 მაისს, მეხუთე მოსარჩელე დასახელდა ბრალდებულად მოწმე ლ.ს.-თან დაპირისპირების შედეგად.

18. 1996 წლის 20 მაისს, მიღებულ იქნა ახალი მტკიცებულებები. იმავე დღეს მიღებული გადაწყვეტილებით, Audiencia Nacional-ის მოსამართლემ ოფიციალურად წაუყენა ბრალი და დროებით პატიმრობაში აიყვანა მეორე და მესამე მოსარჩელები უკანონო დაპატიმრებზე, წამებისა და მკვლელობისათვის. ბრალის წაყენებისას, მოსამართლემ მხედველობაში მიიღო სხვადასხვა მოწმეთა პირდაპირი ჩვენებები, ზოგიერთი მოწმის მიერ მოსმენილი საუბარი მოსარჩელებს შორის, კერძოდ კი № 2345 დაცული მოწმეს და ლ.ს. ჩვენებები. მესამე მოსარჩელემ, კანონიერ წარმომადგენლად აირჩია ადვოკატი, რომელიც მას ევროსასამართლოს წინაშე წარმოადგენს.

19. 1996 წლის 27 მაისს, პროკურორის თხოვნით, მოსამართლემ ბრალი წაუყენა ადვოკატ ა.ა.-ს მისი კლიენტებისათვის წაყენებული დანაშაულებების დაფარვისათვის. იმავე დღეს, მეოთხე მოსარჩელეს, ბ-ნ როდრიგო გალინდოს ბრალი წაუყენა უკანონო დაპატიმრებზე, წამებასა და მკვლელობისათვის.

¹ ესპანეთის სასამართლო, რომელიც შეიქმნა 1976 წელს და მისი კომპეტენცია ვრცელდება ესპანეთის მთელ ტერიტორიაზე. იგი განიხილავს ეროვნული და საერთაშორისო თვალსაზრისით მნიშვნელოვან სისხლის სამართლის საქმეებს (მაგ. ტერორიზმი, ორგანიზებული დანაშაული. . .). მისი გადაწყვეტილებების გაუქმება შეუძლია ესპანეთის უზენაეს სასამართლოს.

20. 1996 წლის 20 ივნისის გადაწყვეტილებით, მოსამართლემ, იარაღს უკანონო ტარებისა, წამებისა და მკვლელობისათვის, ბრალი წაუყენა მეხუთე მოსარჩელეს და ბ-ნ ბერას, დანაშაულობების დაფარვისათვის, რომელიც იმხანად შინაგან საქმეთა სამინისტროში უშიშროების სახელმწიფო მდივანი იყო. მოსამართლის გადაწყვეტილება დეტალურად მოიცავდა ქვემოთ მოყვანილ ფაქტებს : 1983 წლის 16 ოქტომბერს, მეორე და მესამე მოსარჩელებმა, სამოქალაქო გვარდიის აგენტებმა დააკავეს ხ.ა.ლ. და ხ.ი.ზ. საფრანგეთის სამხრეთში და ძალით წაიყვანეს ესპანეთში. ისინი ამის თაობაზე ატყობინებენ მეოთხე მოსარჩელეს, რომელმაც ბრძანა პატიმრების გადაყვანა ლა კუმბრეს (La Cumbre) სასახლეში სან-სებასტიანოში, სადაც მოხდა მათი მკაცრად დაკითხვა, მათ სცემდნენ და აწამებდნენ რამდენიმე დღის განმავლობაში ინფორმაციის მოსაპოვებლად ETA-ს ტერორისტული ორგანიზაციის წევრებსა და დაახლოებულ პირებზე და ასევე მათ დასასჯელად, ამ ორგანიზაციის მიერ ჩადენილი ძალადობრივი აქტების გამო სამოქალაქო გვარდიის წევრებისა და სახელმწიფო უშიშროების სხვა ორგანოებისა და ძალების მიმართ. როცა ნახეს წამებისაგან რა მდგომარეობაში აღმოჩნდნენ დაკავებულები, მეოთხე მოსარჩელემ, სამოქალაქო გვარდიის გენერალმა, ბრძანა მათი ალიკანტეში გადაყვანა და მოკვლა. ეს გადაწყვეტილება შეიტყო მეხუთე მოსარჩელემ, გუიპუსკოას სამოქალაქო გუბერნატორმა, რომელსაც არაფერი უღონია ამ გეგმების შესახებ. დაუდგენელ დღეს, მეორე და მესამე მოსარჩელემ სხვა პირის დახმარებით, დაკავებულები წაიყვანეს ბუსო-ში (ალიკანტე), გააშიშვლეს და დააწვინეს მიწაზე სავარაუდოდ წინასწარ ი ორმოს წინ ; შემდეგ, მეორე მოსარჩელემ მათ თავში სამი ტყვია დაახალა. მას შემდეგ რაც სხეულები თხრილში ჩაყარეს, მეორე და მესამე მოსარჩელემ დააყარეს 50 კგ-მდე კირი მათი გვამების გასაქრობად. მეოთხე და მეხუთე მოსარჩელებს ეს ამბავი დაუყოვნებლივ ეუწყათ, და მკვლელობებზე პასუხისმგებლობა აიღო მან-მან ალიკანტეს რადიოში შესული სატელეფონო ზარის მეშვეობით, 1984 წლის 21 იანვარს. ერთი წლის შემდეგ, სხეულის ნარჩენები აღმოჩენილ იქნა დანაშაულის ჩადენის ადგილას და მათი იდენტიფიკაცია მოხდა მხოლოდ 1995 წელს.

21. 1996 წლის 20 ივნისის გადაწყვეტილებით, მოსამართლემ გადაწყვიტა შეეზღუდა საპატიმროში მყოფი მეორე და მესამე მოსარჩელებთან ვიზიტები.

22. 1996 წლის 24 ივნისის არამოტივირებული გადაწყვეტილებით, მოსამართლემ ნაწილობრივ მიიღო მოსარჩელების მიერ წარდგენილი მტკიცებულებები და მოითხოვა რომ დაცვის მოწმეთა ჩვენებებთან დაკავშირებით, მისთვის წინასწარ გადაეცათ დასასმელი კითხვების ნუსხა.

23. მესამე მოსარჩელეს აწუხებდა ფსიქიკური პრობლემები, რაც გამოიხატებოდა თავის მოკვლის არაერთგზის მცდელობით (იგი შეეცადა თავის მოკვლას და მუცელში დაიხალა ტყვია), №1 მთავარმა საგამოძიებო მოსამართლემ, მესამე მოსარჩელეს, მისივე თხოვნით, 1997 წლის 8 აგვისტოს, ნება დაერთო ჩვენება დახურულ კარს მიღმა მიეცა. ეს ზომა ერთ თვეში გაუქმებულ იქნა.

24. 1997 წლის 12 აგვისტოს, მესამე მოსარჩელემ, რომელსაც ადვოკატი ა.დ.მ. იცავდა, მისცა ნებაყოფლობითი ჩვენება. მან განაცხადა რომ აქამდე გაჩუმება არჩია გენერალ როდრიგე გალინდოსადმი (მეოთხე მოსარჩელე) ღლიადურობის გამო და ასევე იმ პირების გამო რომლებსაც მეგობრებად მიიჩნევდა ; ასევე არ სურდა ჩვენება მიეცა იერარქიულად ზემდგომი პირების წინააღმდეგ. მან მიუთითა რომ

პირველი, მეოთხე და მეხუთე მოსარჩელები იმყოფებოდნენ ლა კუმბრეს (La Cumbre) სასახლეში და რომ გენერალი როდრიგეს გალინდო იქ ინსტრუქციებს იძლეოდა. იგი ირწმუნებოდა რომ თვითონ და მეორე მოსარჩელე ამ საქმეში განტყვევების ვაცები იყვნენ და რომ მეოთხე მოსარჩელე, ცხადია, იცავდა (ხელს აფარებდა) შინაგან საქმეთა სამინისტროს მაღალ თანამდებობაზე მყოფ ერთ პიროვნებას.

25. 1997 წლის 19 აგვისტოს, მესამე მოსარჩელემ, რომელსაც ახლდა თავისი ადვოკატი ა.ლ.მ., ისევ დახურულ კარს მიღმა, მოსამართლეს წარუდგინა ზოგიერთ მოსარჩელებს შორის შემდგარი საუბრების ხმოვანი ჩანაწერი, კერძოდ კი საუბარია მასზე და ბ-ნ დორადო-ზე, რომლებიც იმყოფებოდნენ საპატიმროში და ხ.ტ.-სა და პირველი მოსარჩელე, ბ-ნი ბაკეროზე, რომლებმაც ისინი მოინახულეს, აღნიშნულ საქმესთან დაკავშირებით. მესამე მოსარჩელემ უპასუხა ამ ჩანაწერზე დასმულ კითხვებს. ამ ჩვენების დროს, მან დააზუსტა რომ მეხუთე მოსარჩელე ლა კუმბრეს სასახლეში იმყოფებოდა, როდესაც მან და მისმა კოლეგებმა მიიღეს ბრძანება პირველი მოსარჩელესგან რომ დაეწყოთ ხ.ა.ლ.-ისა და ხ.ი.ს-ს დაკითხვები. ეს უკანასკნელნი მაშინ ნარკოტიკების ზემოქმედების ქვეშ იმყოფებოდნენ და ეძინათ ერთ ქვეშაბეზე, საბნის ქვეშ. მოსარჩელებს არანაირი ნარკოტიკი აღარ მიუციათ დაკავებულებისთვის ზედიზედ სამი დღის განმავლობაში, ყველას ერთნაირი სადილი ჰქონდა მიღებული, რომლებიც მომზადებული იყო ახალ სამზარეულოში და უფრო თანამედროვედ იყო აღჭურვილი, ვიდრე პირველი სართულის სამზარეულო. მესამე მოსარჩელემ აღნიშნა რომ მისი ვარაუდით ლა კუმბრეს სასახლეში ტელეფონი იყო, მაგრამ მისთვის და მისი კოლეგებისთვის არავის დაურეკია, ყველა სახის კომუნიკაცია ხორციელდებოდა პირველი მოსარჩელეს შუამავლობით. მან ასევე აღნიშნა რომ დაკითხეს დაკავებულები და თან დააზუსტა დაკითხვის საათები და სასახლის ის ოთახები, სადაც ფაქტებს ჰქონდა ადგილი. მან აგრეთვე დასძინა, რომ მეოთხე მოსარჩელე პირველ დამეს ადგილზე იმყოფებოდა. ბოლოს კი განაცხადა რომ ადვოკატმა ა.ა.-მ მეორე მოსარჩელეს უთხრა [შაბათ დღეს], რომ სანერვიულო არაფერი იყო, რადგან მესამე მოსარჩელეს შეიძლებოდა ხელახლა გაემეორებინა თავისი განცხადებები (ბრალმდებელი) საქმის მოსმენის დღეს.

26. მესამე მოსარჩელე კიდევ იქნა მოსმენილი 1997 წლის 21 და 26 აგვისტოს., ადვოკატის (და ეს იყო ადვოკატი ა.ლ.მ. და არა ადვოკატი ა.ა.) და პროკურატურის წარმომადგენლის თანდასწრებით. მან განაცხადა რომ მეოთხე მოსარჩელეს მოსთხოვა დაეფარა იგი და მეორე მოსარჩელე და ემხილა ნამდვილი პასუხიმგებლები, რომლებიც მაღალ თანამდებობებზე იმყოფებოდნენ და რომლებმაც გასცეს ინსტრუქციები. მაშინ, მეოთხე მოსარჩელე თითქოსდა დაპირებია შეწყალებასა და ფულს რომ ოჯახებთან ერთად საზღვარგარეთ წასულიყვნენ საცხოვრებლად. მთავრობის წევრებსაც დაურწმუნებიათ რომ შეეძლოთ ჰქონოდათ შეწყალების იმედი. მესამე მოსარჩელემ მიუთითა რომ ხელავდა ინტერესთა კონფლიქტს, ერთის მხრივ მეოთხე და მეხუთე მოსარჩელეს დაცვასა და ბ-ნ ბერას შორის, მეორეს მხრივ კი მეორე მოსარჩელეს დაცვასა და მის დაცვას შორის. მან განმარტა რომ მეორე მოსარჩელეს ეშინოდა ჩვენება მიეცა იერარქიულად ზემდგომი ხელმძღვანელობის წინააღმდეგ. ასევე აღნიშნა რომ იმყოფებოდა ზეწოლის ქვეშ და დაამატა რომ ციხეში, მისი ფიზიკური მდგომარეობა ყოველ საათს კონტროლდებოდა და მეოთხე მოსარჩელეს გარდა არ დაკონტაქტებია არცერთ მაღალჩინოსანს ; ასე რომ, სანამ თვითონ და მეორე მოსარჩელე არ ალაპარკდებოდნენ, « პოლიტიკოსებს არანაირი პრობლემა არ შეექმნებოდათ ». მან დაადასტურა რომ მეხუთე მოსარჩელემ,

სამოქალაქო გუბერნატორმა, ბ-ნმა ელგორიამ მეოთხე მოსარჩელეს, გენერალ როდრიგეს გალინდოს, უბრძანა თავის თავზე აეღო წინამოსამზადებელი ოპერაციები, რათა ვინმე გარეშე პირს ჩაედინა ტერორისტული აქტები ორი ბასკური გაზეთის წინააღმდეგ, რასაც ადგილი არ ჰქონია და ასევე, მეხუთე მოსარჩელეს დაავალა მეგობარი სენატორის მკვლელის თვალთვალი. მან ასევე აღნიშნა რომ მეოთხე მოსარჩელემ, რომელმაც, გამონაკლისის სახით, განუმარტა ხ.ა.ლ.-სა და ხ.ი.ს.-ს დაკითხვის მიზნები, კერძოდ კი იმ ინფორმაციის მოსაპოვებლად, რის საფუძველზეც შესაძლებელი გახდებოდა კომანდოსების აყვანა ; ასევე მიუთითა რომ ორივე პატიმარს კორექტულად ეპყრობოდნენ ყოველგვარი ძალადობისა და სასტიკი მოპყრობის გარეშე.

27. მხარეებზე წარმოებულ გამოძიებას გრიფით საიდუმლო მოიხსნა 1997 წლის 9 სექტემბერს.

28. მესამე მოსარჩელეს, რომელმაც ახალი ჩვენება მისცა 1997 წლის 18 სექტემბერს, შესთავაზეს დაპირისპირება პირველ მოსარჩელესთან, უფროს ლეიტენანტ ბაკეროსთან, რაზეც უარი განაცხადა. მესამე მოსარჩელემ თავისი ჩვენება არ შეცვალა, რომლის მიხედვითაც საქმეში გარეული იყო ყველა მოსარჩელე. პირველმა მოსარჩელემ განაცხადა რომ არ სურდა დაეპირისპირებინათ სამოქალაქო გვარდიის არცერთ წარმომადგენელთან.

29. 1997 წლის 24 ოქტომბერს, მესამე, მესამე მოსარჩელემ ისევ დაადასტურა 1997 წლის აგვისტოში გაკეთებული განცხადებები. ამ დღეს, განხორციელდა დაპირისპირება კომენდანტ ა.-სთან, რომელმაც უარი განაცხადა თავის კოლეგასთან დაპირისპირებაზე. მესამე მოსარჩელე, 1997 წლის განცხადებაში, დაჟინებით აღნიშნავდა, მხარეთა ადვოკატების თანდასწრებით, რომ ა. ასევე იმყოფებოდა ლა კუმბრე-ს სასახლეში, საიდანაც გამოიტანა ანგარიშ-მოხენებების ნაწილი.

30. 1997 წლის 29 ოქტომბერს, გათვალისწინებული იყო ახალი დაპირისპირება მესამე მოსარჩელესა და ადვოკატ ა.ა.-ს შორის, მხარეთა ადვოკატებისა და პროკურატურის თანდასწრებით. ადვოკატმა ა.ა.-მ უარი განაცხადა მოსარჩელესთან დაპირისპირებაზე იმ მოტივით რომ მისი კლიენტი იყო. თავის მხრივ, მესამე მოსარჩელემ განაცხადა, რომ დაპირისპირებაზე უარის ვერანაირ მიზეზს ვერ ხედავდა და დაადასტურა რომ შინაგან საქმეთა სამინისტროსგან მიიღო ფული, კერძოდ კი სახელმწიფო მდივნისგან, ბ-ნ ბერასაგან, რათა პილოტაჟის კურსი გაეწყო ამერიკის შეერთებულ შტატებში. ფული ასევე მიიღო ადვოკატ ა.ა.-საგან კერძო კლინიკის ხარჯების დასაფარად, სადაც მკურნალობას გადიოდა.

31. 1997 წლის 31 ოქტომბერს შემოწმდა ლა კუმბრე-ს სასახლე მხარეთა ადვოკატებისა და მესამე მოსარჩელეს თანდასწრებით, რომელმაც ამასთან დაკავშირებით, ყველა სახის განმარტება მისცა და დაადასტურა მსხვერპლთა დაკავება და დაკითხვები, ისევე როგორც სხვა მოსარჩელების ყოფნა შენობაში. შემდეგ, იმავე პირების თანდასწრებით, მოწმე ლ.ს-მ ხელმეორედ მოატარა ადგილები, სადაც ფაქტებს ჰქონდა ადგილი.

32. 1997 წლის 5 ნოემბერს, უზენაესმა სასამართლომ არ დააკმაყოფილა მოსარჩელეთა მიერ წარდგენილი სისხლის სამართლის საჩივარი მოსამართლის წინააღმდეგ იმ მოტივით რომ საჩივარი რეალურად შეთხზული იყო ერთერთი

სახალხო ბრალმდებელის თადლითური მოქმედებებით და მიმართული იყო მოსამართლის ჩამოსაშორებლად მოცემული საქმიდან.

33. 1997 წლის 18 ნოემბერს, ერთერთი ახალი დაპირისპირების დროს დამნაშავე ჰ.ს.-სთან, მესამე მოსარჩელემ დაადასტურა 1997 წლის აგვისტოს მიცემული ჩვენებები. ს.-მ, თავის მხრივ განაცხადა, რომ არ სურდა კოლეგასთან დაპირისპირება. მხარეთა ადვოკატები ამ ფაქტს ესწრებოდნენ. ასევე შეთავაზებულ იქნა დაპირისპირებები სხვა მოწმეებთან.

34. მოსამართლემ მოისმინა მრავალი მოწმის განცხადება. კერძოდ, 1998 წლის 12 მარტს, შედგა დაპირისპირება, მხარეთა ადვოკატებისა და პროკურატურის თანდასწრებით, მოწმე ხ.ტ.-სა და მესამე მოსარჩელე ბ-ნ ბაიოს შორის იმ საუბართან დაკავშირებით რომელიც ხ.ტ.-სა და პირველ მოსარჩელეს ჰქონდათ მეორე და მესამე მოსარჩელეებთან, ბ-ნ დორადოსთან და ბ-ნ ბაიოსთან (იხ. ზემოთ §25), როდესაც ისინი მათ მოსანახულებლად საპატიმროში მივიდნენ. მესამე მოსარჩელემ დაადასტურა რომ ამ საუბრის დროს, ხ.ტ.-ს თან ახლდა პირველი მოსარჩელე და რომელმაც, მეორე მოსარჩელეს თვალწინ, ჩაიწერა საუბარი. მან უცვლელად დატოვა 1997 წლის აგვისტოს ჩვენებები და გაიმეორა რომ ეს საუბარი შედგა 1997 წლის 3 აპრილს. ხ.ტ.-მ განაცხადა რომ ჩანაწერი გაყალბებული იყო. ერთმანეთთან მიმართებაში გამოჩენილი აგრესიულობის გამო, მოსამართლემ შეწყვიტა დაპირისპირება.

35. 1998 წლის 18 მარტს, მოსამართლემ შეირაღებული ორგანიზაციის წევრობაზე, ბრალი წაუყენა ყველა მოსარჩელეს და მათ შორის უფროს-ლეიტენანტ ბაკეროს, რომელსაც მანამდე ბრალი წაყენებული არ ჰქონდა. ამის გამო, მეხუთე მოსარჩელეს პირველად მოეთხოვა, როგორც ბრალდებულს გამოცხადება და ჩვენების მიცემა. რაც შეეხება პირველ მოსარჩელეს, მას ბრალი წაუყენა ადამიანების უკანონოდ დაპატიმრებაში, წამებისა და მკვლელობებისათვის, მაგრამ დროებით პატიმრობაში არ იყო აყვანილი. განაჩენში, მოსამართლე მიუთითებდა, რომ პირველი, მეოთხე და მეხუთე მოსარჩელეების (შესაბამისად, უფროსი ლეიტენანტ, სამოქალაქო გვარდიის გენერალი და გუიპუსკოას სამოქალაქო გუბერნატორი) თანდასწრებით და თანხმობით, მოსარჩელეებმა, ბატონებმა დორადომ და ბაიომ, ზემდგომი პირების ბრძანებისა და ინსტრუქციების საფუძველზე, მკაცრად დაკითხეს ხ.ა.დ. და ხ.ი.ს., მიაყენეს მათ ინტენსიური ფიზიკური ტკივილები, აწამეს ინფორმაციის მოსაპოვებლად, რაც მათ საშუალებას მისცემდათ დაეპატიმრებინათ ETA-ს წევრები და მომხრეები. ის ასევე აღნიშნავდა, და როგორც ეს პროკურატურის წარმომადგენელმაც შენიშნა, მესამე მოსარჩელეს განცხადებები, უმეტესწილად, შეიძლებოდა აღიარებულიყო როგორც ნამდვილი, იქიდან გამომდინარე რომ რა დროსაც ეს განცხადებები გაკეთდა, ისინი არ შეესაბამებოდა ა.ა.-ს, მისი ადვოკატისა და ამავე საქმეში მისივე თანბრალდებულის, განცხადებებს, ასევე აღრეული იყო მის მიერ მოწოდებული დეტალები და ინფორმაცია.

36. 1998 წლის 23, 24 და 25 მარტს შედგა მეოთხე, მეხუთე და პირველი მოსარჩელეს წინასწარი ჩვენებების ჩამორთმევა (ანუ ე.წ. *indagatoria*² საბრალდებო განაჩენზე). ისინი არ დაეთანხმნენ წაყენებულ ბრალდებებს. მხარეთა ადვოკატები ესწრებოდნენ ჩვენების მიცემას და კითხვები არ დაუსვამთ. როგორც პროკურატურის

² ბრალდებულის მიერ გაკეთებული განაცხადი (განცხადება) (ესპ.)

წარმომადგენლებმა, ასევე ყველა მოსარჩელეს ადვოკატებმა მხარი დაუჭირეს პირველი მოსარჩელეს დროებით გათავისუფლებას თავდებით.

37. 1998 წლის 26 მარტს, მეორე მოსარჩელეს ჩამოერთვა წინასწარი ჩვენება. მან განაცხადა რომ არ აღიარებდა ფაქტებს, რომელთა ჩადენაშიც ედებოდა ბრალი და გადასცა დოკუმენტი რომლის საფუძველზეც თავს უდანაშაულოდ აცხადებდა.

38. 1998 წლის 31 მარტს, მაშინ მესამე მოსარჩელეს, როდესაც ჰოსპიტალში იმყოფებოდა, ჩამოერთვა წინასწარი ჩვენება მის წინააღმდეგ ბრალეულობის დაპყრობასთან დაკავშირებით 1998 წლის 18 მარტს. მხარეთა ადვოკატები იქ იმყოფებოდნენ. მესამე მოსარჩელე ირწმუნებოდა რომ სიმართლე თქვა და აღარ სურდა დუმილის უფლების გამოყენება. ჩვენება არ შეუცვლია, თუმცა ოქმზე ხელის მოწერაზე უარი განაცხადა. 1998 წლის 21 აპრილს, მან მოითხოვა ახალი ჩვენების მიცემა. ეს თხოვნა უპასუხოდ დარჩა.

39. 1998 წლის 22 აპრილის არამოტივირებული გადაწყვეტილებით, მოსამართლემ უკუაგდო მოსარჩელების თხოვნა განეხილა ზოგიერთი მტკიცებულება ბრალდების მოწმეთა და იმ არქიტექტორის ჩვენებებთან დაკავშირებით, რომელმაც სარემონტო სამუშაოები ჩატარა La Cumbre-ს სასახლესა და ასევე იმ მოწმესთან მიმართებაში, რომელმაც ექსპერტიზა გაუკეთა ბრალდებულების ქონებრივ მდგომარეობას. ეს გადაწყვეტილება გასაჩივრდა მაგრამ არ დაკმაყოფილდა.

40. გამოძიების დასასრულს, რომელიც დაიხურა 1998 წლის 23 აპრილის გადაწყვეტილებით, საქმე განსახილველად გადაიგზავნა Audiencia National-ის სისხლის სამართლის საქმეების განმხილველ პალატაში.

გ. სასამართლო პროცედურა

41. მოსარჩელებმა მოითხოვეს 1998 წლის 23 აპრილის გადაწყვეტილების გაუქმება, რაზეც უარი ეთქვათ.

42. 1998 წლის 29 სექტემბერს შედგენილ ანგარიშში, სამხედრო პენიტენციალური ცენტრის სანიტარული სამსახურის ექიმ-ფსიქიატრმა და მთავარმა ექიმმა აღნიშნეს რომ მესამე მოსარჩელე დეპრესიულ მდგომარეობაში იმყოფებოდა, აღენიშნებოდა თვითდაზიანების კვალი და თვითმკვლელობისადმი მიდრეკილება.

43. 1999 წლის 26 მარტის განკარგულებით, Audiencia National –მა გასამართლების ეტაპი გახსნილად გამოაცხადა.

44. 1999 წლის 29 მარტს, მესამე მოსარჩელე, წერილობით, დაუბრუნდა გამოძიების პროცესში გაკეთებულ ჩვენებას, რომლის მიხედვით ბრალს სდებდა საკუთარ თავსა და სხვა პირებს. ამჯერად, იგი საკუთარი თავისა და სხვა ბრალდებულების უდანაშაულობას ამტკიცებდა.

45. 1999 წლის 20 მაისის სამედიცინო ექსპერტიზაში, სამხედრო პენიტენციალური ცენტრის ექიმი-ფსიქიატრმა განაცხადა, რომ მესამე მოსარჩელეს, რომელიც ამ ცენტრში იყო მოთავსებული, აღენიშნებოდა თვითდაზიანების კვალი, დეპრესიული, აპათიური მდგომარეობა და თავის მოკვლის რისკი. მან დასვა შემდეგი დიაგნოზი:

მძიმე და ქრონიკული ბიპოლარული, აფექტური დარღვევები, მეღანქოლიის სიმპტომი, მანიაკალურ-დეპრესიული სინდრომი მძიმე და ხშირი რეციდივებით, პოსტ-ტრავმული სტრესის ქრონიკული გადახრითი დარღვევები, სასოწარკვეთა, აპათია სომატოზური ნიშნებით და « შიში რომ აღარ იყო საკუთარი თავის პატრონი ».

46. 1999 წლის 17 ნოემბერს, Audiencia Nacional –მა მიუღებლად ჩათვალა მოსარჩელების, პროკურატურისა და სხვა ბრალმდებელი მხარეების მიერ წარდგენილი მტკიცებულებების გარკვეული რაოდენობა, მათი უსარგებლობის ან განმეორებითი ხასიათის გამო. მომდევნო 19 ნოემბერს, და 13 დეკემბერს, მოსარჩელებმა თავიანთი უთანხმოება გამოთქვეს ამ გადაწყვეტილების გამო.

47. 1999 წლის 17 ნოემბერს, სამედიცინო ექსპერტიზამ დაადასტურა 20 მაისის ექსპერტიზის მონაცემები. დადგენილ იქნა რომ მესამე მოსარჩელე ბევრ მედიკამენტს იღებდა, რომ უფრო დეპრესიული იყო და მსუბუქად აპათიური და რომ სჭირდებოდა ფსიქიატრიული მეურნალობა. ამ თვალსაზრისით, არანაირი ნაბიჯი არ გადადგმულა. 1999 წლის 7 დეკემბერს, მეორე ანგარიშ-მოსხენებამ დააზუსტა რა სახის წამლები (სულ იყო ათიოდე) გამოეწერა მოსარჩელეს.

48. საქმის განხილვა დაიწყო 1999 წლის 13 დეკემბერს. თუმცა, იმავე დღესვე შეჩერდა მესამე მოსარჩელეს ჯანმრთელობის მდგომარეობის გამო. სხდომის თავ-რემ ყველა მხარისათვის მოსმენა მეორე დღისათვის გადადო. მესამე მოსარჩელე სამმა სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტმა გასინჯა, პროკურატურის მოთხოვნით. ექიმებმა დაასკვნეს, რომ მესამე მოსარჩელეს არც ფიზიკური და არც ფსიქიკური თვალსაზრისით არ შეეძლო პროცესზე დასწრება. მოსარჩელე პერიოდულად ისინჯებოდა Audiencia Nacional –ის სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტების მიერ, როგორც ეს წინასწარ იყო შეთანხმებული.

49. მოსმენები განახლდა მეორე დღეს და გრძელდებოდა მრავალი დღის განმავლობაში. მოსარჩელებმა მოითხოვეს, რომ პირველ რიგში გამოცხადებულიყო მესამე მოსარჩელე, მაგრამ პროკურატურამ გადაწყვიტა არ შეეცვალა დაკითხვებისათვის გათვალისწინებული განრიგი.

50. მოსმენებში, როგორც კერძო ბრალდების მხარემ, მონაწილეობა მიიღეს ქალბატონებმა ფ.ა.ს.-მ და მ.ხ.ა.ბ.-მ, მსხვერპლთა მშობლებმა, და სახალხო ბრალდების მხრიდან გამოვიდა ქ. ტოლოსას მუნიციპალიტეტი და ასოციაცია წამების წინააღმდეგ. მოგროვდა ასამდე მოწმის ჩვენება.

51. მესამე მოსარჩელეს მიერ გაკეთებული საბრალდებო განცხადებები, წაკითხულ იქნა დახურულ კარს მიღმა ჩატარებულ სხდომაზე. მან განმარტა რომ ეს ბრალდებანი წარმოთქვა მისი გათავისუფლებისა და თავისი ოჯახის გაბედნიერების მიზნით. მან უარი განაცხადა ბრალდების მხარეთა მიერ დასმულ კითხვებზე პასუხის გაცემაზე, მაგრამ უპასუხა თავისი ადვოკატისა და სხვა მოსარჩელების მიერ დასმულ შეკითხვებს.

52. მესამე მოსარჩელე დაიკითხა 1999 წლის 21 და 22 დეკემბერს. საქმის მოსმენისას და განხილვისას სხვადასხვა პერიოდებში, ბოლო სიტყვის უფლების გამოყენებით, იგი დაუბრუნდა გამოძიების დროს გაკეთებულ განცხადებებს და განაცხადა რომ ციხეში მარტოობამ და მწუხარებამ აიძულა ყალბი განცხადებები გაეკეთებინა გამოძიებლის წინაშე, რათა გათავისუფლებულიყო დროებითი პატიმრობიდან,

რომელიც ერთ წელზე მეტხანს გაგრძელდა. მან მიუთითა რომ 1997 წლის აგვისტოს განცხადებებში, მხოლოდ და მხოლოდ გაიმეორა გამოძიების საქმეში შესული ბრალდებები, რომელზეც ხელი მიუწვდებოდა პროცედურის დაწყებისთანავე. მან უარი განაცხადა პროკურატურისა და ბრალდების სხვა მხარეების მიერ დასმულ კითხვებზე და მხოლოდ თავისი წარმომადგენლისა და სხვა მოსარჩელების წარმომადგენლების კითხვებს უპასუხა.

53. საქმის მოსმენა დასრულდა 2000 წლის 30 მარტს.

54. 2000 წლის 26 აპრილს, Audiencia National-ის სისხლის სამართლის პალატამ გამოიტანა განაჩენი საქმის არსებით მხარეზე.

მან ყველა მოსარჩელე დამნაშავედ ცნო, თითოეული მათგანი ორი მკვლელობისათვის და პირთა უკანონო პატიმრობაში აყვანისათვის. პირველ მოსარჩელეს მიესაჯა 28 წლით თავისუფლების აღკვეთა თითოეული მკვლელობისათვის და 6 წელი და 6 თვე პირთა პატიმრობაში უკანონოდ აყვანისათვის, მეორე მოსარჩელეს მიესაჯა 27 წელი და 10 თვე პატიმრობა თითოეული მკვლელობისათვის და 6 თვე და 1 დღე პატიმრობა უკანონო პატიმრობაში პირთა აყვანისათვის, მესამე მოსარჩელეს მიესაჯა პატიმრობა 27 წლითა და 10 თვით, თითოეული მკვლელობისათვის და 6 წელი და ერთი დღე უკანონო პატიმრობაში პირთა აყვანისათვის, მეოთხე მოსარჩელეს მიესაჯა 28 წლითა და 6 თვით პატიმრობა თითოეული მკვლელობისათვის და 7 წელი უკანონოდ დაპატიმრების თვითოეული დანაშაულისათვის. და ბოლოს, მეხუთე მოსარჩელეს მიესაჯა 28 წელი და 6 თვე თვითოეული მკვლელობისათვის, ასევე 7 წელი უკანონოდ დაპატიმრების თვითოეული დანაშაულისათვის. ყველა მოსარჩელეს კატეგორიულად აეკრძალა სახელმწიფო სამსახურში მუშაობა და ამასთან ერთად, დაეკისრათ ფულადი კომპენსაციის გადარიცხვა ერთობლივად, სოლიდარული წესით ხ.ა.ლ.-ისა და ხ .ი.ს.-ს შემკვიდრებისათვის.

55. განსაკუთრებით კი, რაც შეეხება მკვლელობებს, Audiencia National –მა დამტკიცებულად აღიარა რომ ETA-ს წევრების საფრანგეთში დაკავებასა და მათ სან-სებასტიენში გადაყვანა უბრძანა მეოთხე მოსარჩელემ პირებს რომელთა ვინაობა დადგენილი არ იყო.

56. Audiencia National-ი, თავის დასკვნებში დაეყრდნო მოსარჩელების ჩვენებებს და მესამე მოსარჩელეს მიერ გადაცემულ ხმოვან ჩანაწერს, გამომძიებელთან დახურულ კარს მიღმა მიმდინარე დაკითხვების დროს, რომლის დროსაც მან განაცხადა რომ ეს ჩაწერა მოხდინეს მან და მეორე მოსარჩელემ საპატიმროში, როდესაც მათთან სანახავად მივიდნენ ხ.ტ. და პირველი მოსარჩელე. თუმცადა, მესამე მოსარჩელე ამტკიცებდა, ზეპირი მოსმენის დროს, რომ ხსენებული ჩანაწერი ყალბი იყო და რომ იგი გაკეთებული იყო კომპიუტერული პროგრამის მეშვეობით. Audiencia National –მა სრულიად არარეალურად მიიჩნია ფიქტიური საუბრის ხელოვნურად შექმნის ჰიპოთეზა და მიუთითა, სხვათაშორის, რომ ჩანაწერი გაყალბების არავითარ ნიშანს არ შეიცავდა.

57. ასევე მხედველობაში იქნა მიღებული მრავალი ჩვენება, მათ შორის იმ ქალაქის პოლიციელებისა და სამოქალაქო გვარდიის აგენტების ჩვენებები, სადაც გვამები იქნა აღმოჩენილი (ბუსო), დაცულ მოწმეთა ჩვენებები და ჩატარებული ექსპერტიზები,

რომელთა მეშვეობით მოხდა ხ.ა.ლ.-ისა და ხ.ი.ლ.-ის გვამების იდენტიფიკაცია, ასევე მოსმენილ საუბრებზე დაყრდნობით მიცემული ჩვენებები, კერძოდ ერთერთი მოწმის ჩვენება, რომლის მიხედვით, მეორე მოსარჩელემ მას უთხრა, რომ მესამე მოსარჩელესთან და სამოქალაქო გვარდიის სხვა აგენტებთან ერთად დააპატიმრეს და მოკლეს მსხვერპლები. ცნობისათვის, ამ მოწმემ 7 მილიონი პესეტა (42000 ევრო) მიიღო ამის განცხადებისათვის.

58. Audiencia Nacional-მა, ასევე მხედველობაში მიიღო განცხადებები რომლებსაც მხოლოდ მითითებითი დანიშნულება ჰქონდათ, რომელთა საფუძველზე შესაძლებელი გახდა სხვა მტკიცებულებების მოძიება, ასევე პოლიციის აგენტის ლ.ს.-ს განცხადებები, რომელსაც ენდობოდა მეხუთე მოსარჩელე. კერძოდ კი, ლ.ს.-მ აღწერა როგორ მოხდა მეოთხე მოსარჩელეს ინფორმირება მანქანაში, რომელშიც ისხდნენ თავად და მეხუთე მოსარჩელე, « ორი საშუალო მნიშვნელობის მქონე პირის » დაპატიმრებაზე და განაცხადა რომ მისმა იერარქიულმა ზემდეგმა მას უბრძანა გამოეთხოვა La Cumbre-ს სასახლის გასაღებები სამოქალაქო გუბერნატორისათვის სხენებული პირების იქ გადასაყვანად.

59. სხვათაშორის, La Cumbre-ს სასახლის ინსპექციის ოქმიდან ირკვეოდა რომ მესამე მოსარჩელე კარგად იცნობდა შენობას და თავად მისცა განმარტებანი არქიტექტურული ცვლილებების თაობაზე, რომელიც განხორციელდა შემდგომში და ზედმიწევნით ზუსტი ინფორმაცია მიაწოდა. ამას გარდა, მესამე მოსარჩელემ, ბოლო სიტყვის თქმის უფლება გამოიყენა და განაცხადა, რომ სასოწარკვეთა დაეუფლა მეოთხე მოსარჩელეს, გენერალ როდრიგესის მიერ მიტოვების შეგრძნებამ, რამაც ყალბი განცხადებები გააკეთებინა 1997 წლის აგვისტოში. სასამართლომ აღნიშნა რომ ამ საქმეში რომ მას მონაწილეობა არ მიეღო და არ ემოქმედა მეოთხე მოსარჩელეს ბრძანების თანახმად, მესამე მოსარჩელეს მიტოვების ასეთი გრძნობა არ გაუჩნდებოდა თავის ზემდეგის მიმართ.

60. თავიანთ განაჩენში, სისხლის სამართლის პალატის მოსამართლეებმა აღნიშნეს თუ რა სირთულეებს წააწყდნენ გამოძიებისა და ზედამხედველობის პერიოდში, რომლებიც განხორციელდა ზოგიერთ დაცულ მოწმესთან მიმართებაში. მტკიცებულებების დადგენის მიზნით, მათ განიხილეს თავდაცვის სამინისტროს უმაღლესი საინფორმაციო ცენტრის დოკუმენტები, რომლებიც უკვე აღარ იყო საიდუმლო, აქედან სამი საქმეს დაერთო. ეს დოკუმენტები ეხებოდა ესპანეთის ჩარევის მრავალ შესაძლებლობას სამხრეთ საფრანგეთში, რომელთა შორის იყო « გაუჩინარება უკანონო დაპატიმრების გზით », რომელიც აღწერილია როგორც ყველაზე რეკომენდირებული მეთოდი [ETA-ს წინააღმდეგ საბრძოლველად]. მიუთითებდნენ რომ ასეთი ტიპის მოქმედებანი მოკლე დროში იყო გათვალისწინებული, და რომ მათი განხორციელება შეეძლო სამოქალაქო გვარდიას სენ-სებასტიენის ხელისუფლებაზე დაყრდნობით და რომ მოქმედების ფორმის შერჩევა დაყოვნების გარეშე უნდა მომხდარიყო.

დ. საკასაციო გასაჩივრება უზენაეს სასამართლოში

61. მოსარჩელებმა, ისევე როგორც ბრალდების მხარეებმა და სახელმწიფო ადვოკატმა³, როგორც მოპასუხე მხარემ, შეიტანეს საკასაციო საჩივარი.

62. 2001 წლის 20 ივლისის განჩინებით, უზენაესმა სასამართლომ მესამე მოსარჩელეს თავისუფლების აღკვეთა დაუყენა 9 წლამდე და ერთ დღემდე პირთა უკანონოდ დაპატიმრებისათვის, და მიიჩნია რომ თითოეული პასუხისმგებელი პირის მიერ ჩადენილი დანაშაულის დამამძიმებელი გარემოება ასევე გათვალისწინებულია ამ დანაშაულებებთან მიმართებაში. რაც შეეხება საბრალდებო ჩვენებებს, რომლებიც მესამე მოსარჩელემ დახურულ კარს მიღმა მისცა, უზენაესმა სასამართლომ აღნიშნა რომ არც მხარეებთან მიმართებაში გამოძიებაზე გრიფით საიდუმლოს მოხსნის, არც გამოძიების დასრულების შემდეგ, თანაბრადებულებს, მესამე მოსარჩელესათვის არ მოუთხოვიათ ახალი ჩვენების მიცემა იმ განაცხადებებთან მიმართებაში, რომლებითაც მათ ბრალი ედებოდათ.

63. რაც მეოთხე მოსარჩელეს დასკვნას, რომ მისი წარმომადგენლისათვის გამოძიების მსვლელობისას, შეუძლებელი იყო ბრალდების ჩვენების საწინააღმდეგოდ რაიმეს წარმოდგენა; სასამართლომ განსაკუთრებით აღნიშნა რომ მესამე მოსარჩელეს მიერ მიცემული ჩვენებების შემდეგ 1997 წლის 12, 19, 21 და 26 ავისტოს, მაშინ როდესაც გამოძიება საიდუმლო ხასიათს ატარებდა, 1997 წლის 8 სექტემბერს, საიდუმლოების გრიფის მოხსნის შემდეგ.

« [მეოთხე] მოსარჩელეს ან ნებისმიერ სხვა მოსარჩელეს შეეძლო გამოეთხოვა ახალი ჩვენება, რომელიც მესამე მოსარჩელეს ჩვენების საპირისპირო შეიძლება ყოფილიყო, მაგრამ ეს არ მოუთხოვია არც მას და არც სხვა რომელიმე მოსარჩელეს. ანალოგიურად, გამოძიების დახურვის მომენტში, 1998 წლის 28 აპრილს, მაშინ როდესაც გამოძიებას საიდუმლოს გრიფი აეხადა 10 დღით ადრე, არცერთს [მოსარჩელეს] არ მოუხდენია რეაგირება მესამე მოსარჩელეს განცხადებაზე. ეს კი ცხადყოფს იმ ფაქტს, რომ ხსენებული განცხადება იმ ჩვენების საწინააღმდეგოდ არ იყო, რომელიც არ ექვემდებარებოდა გამოძიების საიდუმლოებას. მეოთხე მოსარჩელეს ადვოკატმა განაცხადა რომ დაცვის სტრატეგიას წარმართავდა მოსარჩელეს ადვოკატი (...), მეოთხე მოსარჩელეს არანაირი ისეთი მტკიცებულება არ წარუდგენია, რომლის განხილვაც შეუძლებელი იქნებოდა გამოძიების საიდუმლო ხასიათიდან გამომდინარე ან საქმის არსებითად განმხილველი სასამართლოს მიერ. ამას გარდა, გასაიდუმლოების გამო, დაცვის შეუძლებლობის არანაირი კონკრეტული მაგალითი არ არსებობს. აქ საქმე ეხება ზოგადი ხასიათის საჩივარს (...) ».

64. მესამე მოსარჩელეს ჩვენების სანდოობას რაც შეეხება, იქიდან გამომდინარე, რომ აღნიშნებოდა ფსიქიკური დარღვევები, უზენაესმა სასამართლომ განმარტა რომ მხედველობაში მიიღო, მოსარჩელეს ჯანმრთელობის მდომარეობა. მიუხედავად ამისა, მან უარყო მიზეზ-შედეგობრივი კავშირი მისი ჯანმრთელობის მდგომარეობასა და 1997 წლის ავისტოში მიცემულ ჩვენებებს შორის, იქიდან გამომდინარე რომ, ერთის მხრივ, სასამართლოს აზრით, მის მიერ გაკეთებული განცხადებები გამყარებული იყო სხვა ელემენტებით ; მეორეს მხრივ, სამედიცინო ექსპერტიზა არ თვლიდა რომ ეს ყველაფერი მოსარჩელეს შეეძლო გამოეგონებინა. ვინაიდან, მეოთხე მოსარჩელეს დასკვნები მხოლოდ და მხოლოდ ეფუძნებოდა ვარაუდებს, მესამე მოსარჩელეს ჩვენების სანდოობაზე, უზენაესმა სასამართლომ მიუთითა რომ

³ ესპანეთში, არსებობს სახელმწიფო ადვოკატების უზენაესი კორპუსი, რომელიც წარმოადგენს ესპანეთის სახელმწიფოს ცენტრალური ადმინისტრაციის უზენაეს ორგანოს პასუხისმგებელია სახელმწიფოსა და მისი ძირითადი ინსტიტუტების იურიდიულ დაცვაზე ნებისმიერ სასამართლო პროცესზე ეროვნულ თუ საერთაშორისო დონეზე, აგრეთვე იურიდიულ დახმარებას უწევს ადმინისტრაციულ ორგანოებს.

სანდლობა უკავშირდებოდა უშუალოდ კი [ჩვენების] «გაგებას, აღქმას, ასიმილაციას და აზრის შეგნებულად გამოტანას იმის მხედველობაში მიღებით თუ რა ითქვა ან როგორი იყო [მესამე მოსარჩელეს] რეაქცია, მისი ქესტები და ფსიქიკური მდგომარეობა რომელიც აშკარა გახდა ჩვენების მიცემისას»; ასე რომ სანდლობა არ შეიძლებოდა «კონტროლს დაქმდებარებოდა საქმის საკასაციოზე განხილვისას».

65. უკანონო პატიმრობაში აყვანის თაობაზე, უზენაესმა სასამართლომ განაცხადა შემდეგი :

« (...) ჩვენ უკვე შევეხეთ ორ დეტალს, რომლებიც მომხდარ ფაქტებს ეხება : დაკავებას და დაკითხვას, [მესამე] მოსარჩელეს პირდაპირი მტკიცებულების მეშვეობით, რომელიც კიდევ უფრო გაამყარა მოწმეების ლ.ს.-სა და ბ.ა.-ს ძალიან ზუსტმა და ძალიან მნიშვნელოვანმა ჩვენებებმა [მეოთხე მოსარჩელეს] მიერ მიღებულ სატელეფონო ზართან დაკავშირებით, მაშინ როდესაც იგი მგზავრობდა 1983 წლის 15-16 ოქტომბრის ღამეს ონიატიდან სან სებასტიენამდე, ასევე № (...) მოწმის ჩვენებებმა მოსმენილ საუბართან დაკავშირებით და სხვა ელემენტებმა. პირველი დადგენილი დეტალის საფუძველზე [ჩვენ ვასკენით] (...) ორი პიროვნების სიკვდილთან დაკავშირებით, რომელიც მოყვა მათ დაპატიმრებას და იმ ფაქტს რომ ისინი არავის გაუთავისუფლებია. კონსტიტუციით გათვალისწინებული მოთხოვნის ხელყოფის გარეშე უდანაშაულობის პრეზუმფციაზე, ეს იძლევა დანამდვილებით იმის დასკვნის საშუალებას, რომ ორვე პატიმარი მოკლული იქნა მათივე დამკავებლის მიერ, რომლებმაც ისინი საკანში გამოკეტეს, დაკითხეს და არ გაათავისუფლეს. »

« (...) პირების უკანონოდ დაპატიმრება, რომელთა გვამები შემდგომში იქნა ნაპოვნი, დადგენილია პირდაპირი მტკიცებულებებით და სხვა უკვე განხილული მტკიცებულებებისა და ელემენტების სრული კომპლექტის საფუძველზე. ...(.). ჩადენილი დანაშაული, უკანონო პატიმრობაში აყვანა მიუთითებს მკვლელობის ჩადენის ფაქტსაც და ამის უარყოფა შეუძლებელია სხვა რამე საპირისპირო ფაქტით ან დეტალით. და ბოლოს, სისხლის სამართლის საქმეების პალატის მსჯელობა დეტალური, დამაჯერებელი და გონივრულია. »

« (. . .) ეს მსჯელობა აბსოლუტურ შესაბამისობაში მოდის ლოგიკის კანონებთან (. . .) იმ თვალსაზრისით, რომ მეოთხე მოსარჩელე შეთანხმებული იყო მეხუთე მოსარჩელესთან, რომელიც ამ ოპერაციას ედგა სათავეში და გასცა ბრძანება უკანონოდ დაპატიმრებაზე. უკანონოდ დაპატიმრების მატერიალური აღსრულება, ზედამხედველობა, დაკითხვები განხორციელდა მისი ქვეშევრდომების მიერ და მითითებები გადაიცემოდა პირველი მოსარჩელეს მიერ. დაკავებულების გადაყვანა და მკვლელობა ეჭვგარეშეა, მათ მიერ არის ჩადენილი, ვინაიდან აშკარაა მათ ბრძანება ჰქონდათ მიცემული, რომელიც შეასრულეს. »

« (. . .) ეს სიტუაცია, როდესაც ადამიანები იმყოფებიან იმ პირთა კონტროლის ქვეშ, რომლებმაც ყველანაირი კანონის გვერდის ავლით, ისინი დააპატიმრეს, ისე რომ არც დადგენილა, გაათავისუფლეს თუ არა, ანუ არანაირი განმარტება არ ყოფილა ; ბრალდებულები უარყოფენ კიდევ თავად უკანონოდ დაპატიმრების ფაქტს, პირდაპირი მტკიცებულებების არსებობის მიუხედავად. ეს ყველაფერი იმის მაჩვენებელია, როგორც ამას პალატა აღნიშნავს, რომ ზემოხსენებული პირების სიკვდილში, ცხადია, ბრალი მიუძღვით იმ პირებს რომლებმაც ბრძანება გასცეს მათ დაკავებაზე. »

66. რაც შეეხება მკვლელობას, უზენაესმა სასამართლომ აღნიშნა რომ მათ არ ევალებათ მტკიცებულებების ხელახალი განხილვის დაწყება არამედ იმის დადგენა, რომ ეს მტკიცებულებები არსებობდა და საკმარისი იყო. ამ თვალსაზრისით, ყველა მაჩვენებლის შედეგად, უდანაშაულობის პრეზუმფცია მოიხსნა და მოსამართლეებმა ცნეს მოსარჩელე პირთა დამნაშავეობა, არაკანონიერ პატიმრობაზე არსებული ფაქტების საფუძველზე ლოგიკური მსჯელობისა და დასკვნის შედეგად.

ე. გასაჩივრება საკონსტიტუციო სასამართლოში

67. მოსარჩელებმა საკონსტიტუციო სასამართლოში შეიტანეს სამი «amparo»-ს⁴ საჩივარი უზენაესი სასამართლოს გადაწყვეტილების წინააღმდეგ, 2001 წლის 14, 18 და 19 სექტემბერს. კონსტიტუციის 24-ე მუხლზე დაყრდნობით, მათ გააპროტესტეს სამართლიანი პროცესის უფლებისა და უდანაშაულობის პრეზუმფციის ხელყოფა.

68. 2002 წლის 19 თებერვლისა და 8 აპრილის ორი გადაწყვეტილებით, საკონსტიტუციო სასამართლომ ეს «amparo»-ს საჩივრები ნაწილობრივ მისაღებად ჩათვალა იმ პუნქტების საფუძველზე რომელიც ეხებოდა უდანაშაულობის პრეზუმფციის დარღვევას ბრალდების არასაკმარისი მტკიცებულებების გამო, რომელთა საფუძველზე მოსარჩელები დამნაშავეებად იქნენ ცნობილნი. ამ პუნქტის მიღება განსაკუთრებით ეყრდნობოდა იმ ფაქტს რომ მოსარჩელებთან მიმართებაში სასჯელის გამოტანისას, მხედველობაში იყო მიღებული მესამე მოსარჩელეს მიერ მიცემული ჩვენებები დახურულ კარს მიღმა და დამნაშავედ იქნენ აღიარებულნი გამოძიების პროცესში, სხვა მოსარჩელების ადვოკატების დაუსწრებლად. მეოთხე მოსარჩელესათვის, საქმე ეხებოდა სამართლიანი პროცესისა და უდანაშაულობის პრეზუმფციის უფლებების ხელყოფას, რომლებიც ასევე მიღებულ იქნა განსახილველად, კერძოდ კი ის ნაწილი რომელიც შეეხებოდა დაცული მოწმის ჩვენების ნამდვილობას, მტკიცებულებებს, რომლის საფუძველზე გადაწყდა მოსარჩელების დასჯა მკვლელობისათვის და საბრალდებო მტკიცებულებების არ არსებობას.

69. 2002 წლის 11 აპრილს, საკონსტიტუციო სასამართლომ გადაწყვიტა განეხილა სამი სარჩელი პლენალურ ასამბლეაზე. 2002 წლის 21 მაისს კი გადაწყვიტა ამ სამი საჩივრის გაერთიანება.

70. 2002 წლის 19 ივნისს ჩატარდა ღია პროცესი. მოსარჩელეთა წარმომადგენლების დაცვის სიტყვის შემდეგ, გამოვიდა სახელმწიფო ადვოკატი და მოითხოვა რომ «amparo-ს» ნაწილობრივი შეფარდება, რათა საქმე ხელახლა განსახილველად გადასცემოდათ საქმის არსებითი მხარის განმხილველი მოსამართლეებისათვის, ახალი განაჩენის გამოსატანად, ისე რომ მხედველობაში არ მიეღოთ გამოძიების პროცესში მესამე მოსარჩელეს მიერ მიცემული ჩვენებები ისეთ პირობებში რომლებიც არანაირად არ პასუხობდა მხარეების დაპირისპირების პრინციპს და არც მესამე მოსარჩელეს მიერ გადაცემული ხმოვანი ჩანაწერის შინაარსს. სახელმწიფო ადვოკატმა, სხვათაშორის მიიჩნია, რომ მკვლელობის დადგენა შეუძლებელი იყო უკანონო პატიმრობაში აყვანით ჩადენილი დანაშაულით.

71. საკონსტიტუციო სასამართლოს წინაშე, ასევე წარსდგა სისხლის სამართლის პროცედურაში, კერძო ბრალდების მხარე და მხარი დაუჭირა პროცესის ჩატარებას «ამპაროზე» უარის თქმის სასარგებლოდ.

72. ბოლოს გამოვიდა პროკურატურის წარმომადგენელი და მოითხოვა «ამპარო-ს» ნაწილობრივ შეფარდება მკვლელობასთან დაკავშირებით უდანაშაულობის

⁴ «Amparo» გულისხმობს პირთა კონსტიტუციური უფლებების დაცვის გარანტიას. არ აქვს ანალოგი ფრანგულ, ანგლო-საქსონურ სამართალში, გვხვდება ძირითადად ესპანურ ენოვან ქვეყნების სამართალში (ესპანეთი, მექსიკა...), «ამპაროს» საჩივარი შეიძლება შეიტანოს ყველა იმ ადამიანმა, რომელიც თვლის რომ დაირღვა მისი კონსტიტუციით გარანტირებული უფლებები ადმინისტრაციული აქტით ან სასამართლოს გადაწყვეტილებით.

პრეზუმფციის პრინციპის დარღვევაზე. ამ თვალსაზრისით, მან აღნიშნა რომ მკვლელობისათვის სასჯელი გამოტანილ იქნა ერთადერთი მინიშნების საფუძველზე, კერძოდ კი დაცული მოწმის განცხადებებზე (მოწმე 2345), და გამოვლინდა რომ ზოგიერთ შემთხვევაში მან ცრუ ჩვენება მისცა. პროკურორმა ასევე მიუთითა რომ არ შეიძლება იმის დასკვნა რომ არაკანონიერად დაპატიმრების მონაწილეებმა ჩაიდინეს მკვლელობა. რაც შეეხება არაკანონიერად დაპატიმრების დანაშაულს, მისი აზრით, გამოტანილი სასჯელი დაეფუძნა მტკიცებულებებს, რომლებიც მოპოვებულ იქნა ყველა გარანტიის დაცვით, მათ შორის მესამე მოსარჩელეს დაკითხვა პროცესზე მის მიერ გაკეთებულ განცხადებებზე გამოძიების მიმდინარეობის პროცესში, რამაც შესაძლებელი გახადა ზემოხსენებული საბრალდებო განცხადებების დაპირისპირება, რომლის დროსაც მესამე მოსარჩელეს ჰკითხეს თუ რა მოტივი ამოძრავებდა, 1997 წლის აგვისტოში, როდესაც ბრალდ დასდო სხვა მოსარჩელებს. პროკურორის აზრით, პროცესზე გამოსულ მხარეებს საკმარისი შესაძლებლობანი ჰქონდათ გაეპროტესტებინათ მესამე მოსარჩელეს ჩვენებები.

73. 2002 წლის 22 ივლისის განჩინებით, საკონსტიტუციო სასამართლომ, რომელიც შეიკირიბა პლენარულ სხდომაზე, 12 მოსამართლის მონაწილეობით, არ დააკმაყოფილა გაერთიანებული « ამპაროს » საჩივარი.

74. უდანაშაულობის პრეზუმფციის დარღვევას რაც შეეხება, უმაღლესმა სასამართლო ორგანომ განმარტა რომ მისი მოვალეობა შემოიფარგლებოდა დაედგინა კონსტიტუციის შესაბამისად იქნა თუ არა მოპოვებულ საბრალდებო მტკიცებულებები და ფაქტები დადასტურებული იყო თუ არა გონივრულად, მსჯელობის საფუძველზე თუ უკანონოდ და თვითნებურად ; და რომ მის კომპეტენციაში არ შედიოდა განხილული პირდაპირი მტკიცებულებების ხელახალი შეფასება.

75. არაკანონიერად დაპატიმრებისათვის, მოსარჩელეთა დასჯასთან დაკავშირებით, საკონსტიტუციო სასამართლომ მიიჩნია რომ საბრალდებო განცხადება არ ეყრდნობოდა მხოლოდ და მხოლოდ მესამე მოსარჩელეს მიერ, დაპირისპირების გარეშე, მოსამართლისათვის მიცემულ ჩვენებებს, არამედ იგი ასევე ეფუძნებოდა სხვა მტკიცებულებებს, კერძოდ კი, დანაშაულის ჩადენის ადგილების დათვალიერებას და ლ.ს.-ს ჩვენებებს. სასამართლომ ასევე დაამატა რომ მტკიცებულებების შეფასების დროს, ამ ჩვენებების მხედველობაში მიღებას არაფერი უშლიდა ხელს და აღნიშნა რომ პირველ ხანებში, მესამე მოსარჩელემ უარყო თავისი და სხვების მონაწილეობა მომხდარ ფაქტებში, სანამ შემდგომში მათ ბრალს დასდებდა დახურულ კარს მიღმა მიცემულ ჩვენებებში. როდესაც საიდუმლოების გრიფი მოიხსნა, სხვა მოსარჩელების დამცველთა თანდასწრებით, მას მაინც არ შეუცვლია გამოძიების დროს მიცემული ჩვენება, არც წერილობითი ფორმით რომელიც წარმოადგინა 1999 წლის 29 მარტს (იხ. ზემოთ §44) და არც სიტყვიერად საქმის განხილვისას. სასამართლომ აღნიშნა, რომ მესამე მოსარჩელეს მიერ, 1997 წლის აგვისტოში, დახურულ კარს მიღმა გაკეთებული განცხადებები, არ ყოფილა ერთადერთი რომლითაც სხვა მოსარჩელებს ბრალი ედებოდათ გამოძიების პროცესში. როგორც კი, აღიარებულ ჩვენებას საიდუმლოდ შენახვა მოეხსნა, მესამე მოსარჩელემ, სხვა მოსარჩელეთა ადვოკატების თანდასწრებით, მრავალგზის გაიმეორა იგივე განცხადებები და ეს ყველაფერი მოხდა დაპირისპირების პრინციპის დაცვით, კერძოდ, განცხადებებისა გაკეთებისას და დაპირისპირებების დროს 1997 წლის 18 სექტემბერს, პირველი მოსარჩელეს წინაშე (იხ. ზემოთ §28), 1997 წლის 24 ოქტომბერს ა.-ს წინაშე (§29), 1997 წლის 29

ოქტომბერს ადვოკატ ა.ა.-ს წინაშე (§30), 1997 წლის 18 ნოემბერს მოწმე ჰ.ს.-ს წინაშე (§33), 1998 წლის 12 მარტს მოწმე ხ.ტ.-ს წინაშე (§34), ასევე La Cumbre-ს სასახლის ინსპექციის დროს 1997 წლის 31 ოქტომბერს (§31) და მის მიერ მიცემული წინასწარი ჩვენების დროს 1998 წლის 31 მარტს (§38). საკონსტიტუციო სასამართლოს აზრით, მთავარმა გამომძიებელმა მოსარჩელებსა და მათ ადვოკატებს საშუალება მისცა დაპირისპირებოდნენ მესამე მოსარჩელეს და უკუუგდოთ მისი განცხადებები და თუ მათ ამაზე უარი თქვას, ეს «იმიტომ რომ მათ ეს არ მოისურვებს ან იმ მომენტისათვის მიზანშეწონილად არ ჩათვალეს დაცვის ინტერესებიდან გამომდინარე». სასამართლომ აღნიშნა, რომ მესამე მოსარჩელე დაიკითხა ზეპირი მოსმენების დროს დაპირისპირების პრინციპის დაცვით. მან მიიჩნია, რომ ამ მტკიცებულებას დანამდვილებით შეეძლო მოეხსნა უდანაშაულობის პრეზუმფცია. ის ფაქტი რომ საქმის არსებითი მხარის განმხილველმა მოსამართლეებმა უფრო მეტი წონა მიანიჭეს გამოძიების დროს მიცემულ ჩვენებებს, ვიდრე მათი ავტორის მიერ ამ ჩვენებების უარყოფას პროცესზე, კონსტიტუციურად კანონიერია. ამ თვალსაზრისით, სასამართლო ასე ჩამოყალიბდა:

« [მესამე მოსარჩელეს მიერ] გამოძიების პროცესში გაკეთებული განცხადებები, რომელსაც დახმარებას თავისი ადვოკატი უწევდა, და შემდგომში სხვა მოსარჩელების ადვოკატების თანდასწრებით ამ განცხადებების გამეორება ზეპირი მოსმენების დროს, ჩატარდა კონსტიტუციური და კანონიერი მოთხოვნების დაცვით. მესამე მოსარჩელეს დაკითხვა სასამართლო სხდომაზე მთლიანად შეპირისპირების ფორმით ჩატარდა და წარმოადგენს ღირებულ მტკიცებულებას, რომელსაც ძალუძს უდანაშაულობის პრეზუმფციის მთლიანად შეცვლა. მაშასადამე, კონსტიტუციურად საფუძვლიანია ის რომ საქმის არსებითი მხარის განმხილველმა იურისდიქციულმა ორგანომ უფრო სანდოდ მიიჩნია ზემოხსენებული განცხადებები, ვიდრე სასამართლო სხდომაზე მათი უარყოფა. სხვა საკითხია იმის ცოდნა, რომ ხსენებული ჩვენებები რომელიც ერთერთმა თანაბრადღებულმა გააკეთა საქმარისია თუ არა გასაჩივრებული სასჯელის გამართლებისათვის ».

საკონსტიტუციო სასამართლო მიიჩნია რომ გამოძიების დროს, მესამე მოსარჩელეს მიერ მიცემული ჩვენებები, რომელმაც აღიარა დაკავებულების დაკითხვებში მონაწილეობა და აღწერა დაკავების ადგილის შიდა კონფიგურაცია (La Cumbre-სასახლე), გამყარებული იყო ადგილებზე ჩატარებული ინსპექციით და მოწმე ლ.ს.-ს ჩვენებებით, რომლის სანდოობის ეჭვქვეშ დაყენება არ შეიძლება და რომელმაც სხვათაშორის, დაადასტურა 1983 წლის 15 ოქტომბერს შემდგარი საუბრის შინაარსი მეოთხე და მეხუთე მოსარჩელეს შორის ამ უკანასკნელის მანქანაში, სადაც პირველმა მეორეს აუწყა საშუალო მნიშვნელობის მქონე ორი პირის დაკავება, რაც, ეროვნული სასამართლოების განმარტებით ნიშნავდა რომ დაპატიმრებულები იყვნენ ხ.ა.ლ. და ხ.ი.ს. საკონსტიტუციო სასამართლომ ჩათვალა, რომ ეს ელემენტები საკმარისად ამყარებდა თანაბრადღებულთა ჩვენებებს და სასამართლო სხდომაზე მათი შემდგომი უარყოფა იყო მხოლოდ და მხოლოდ მესამე მოსარჩელეს მცდელობა განთავისუფლებულიყო სისხლის სამართლის პასუხისმგებლობისგან და დაეცვა თავისი კოლეგა, მეორე მოსარჩელე ისევე როგორც სხვა ზემდგომი პირები.

76. მკვლელობისათვის მოსარჩელების დასჯას რაც შეეხება, საკონსტიტუციო სასამართლომ განიხილა თუ როგორ დაასკვნა Audiencia Nacional-მა დადგენილი ფაქტების საფუძველზე (La Cumbre-ეს სასახლეში ხ.ა.ლ.-ისა და ხ.ი.ს.-ს არაკანონიერად დაკავება, რასაც მათი სიკვდილი მოჰყვა) რომ მკვლელობები ჩადენილი იყო მოსარჩელების მიერ. მან მიიჩნია რომ დაკავებულთა მოკვლაზე გადაწყვეტილება « შეიძლებოდა მხოლოდ იმათ მიეღოთ, რომლებმაც მიიღეს გადაწყვეტილება მათ არაკანონიერ დაკავებაზე » და რომ « არანაირი მიზეზი არ

არსებობდა იმისათვის რომ ეს ებრძანებინათ სხვა პირებისათვის და არა იმათთვის რომლებმაც უზრუნველყვეს [მსხვერპლების] დაკავება ».

77. საკონსტიტუციო სასამართლომ დაადგინა, რომ Audiencia Nacional-ის დასკვნა, რომლის მიხედვით, მეოთხე მოსარჩელემ განკარგულება გასცა მსხვერპლთა არაკანონიერად დაპატიმრებაზე, ეყრდნობოდა მოწმე ლ.ს.-ს ჩვენებას რომელმაც განმარტა რომ, მეოთხე მოსარჩელე ინფორმირებული იყო ზემოხსენებული არაკანონიერი დაკავების ფაქტზე და დაკავებულები მისთვის უნდა გადაეცათ, ისევე როგორც, თავდაცვის სამინისტროს უმაღლესი საინფორმაციო ცენტრის დოკუმენტებს, რაც გულისხმობდა რომ ფაქტები ჩადენილ იქნა სამოქალაქო გვარდიის წევრების მიერ სან სებასტიანოს სამხედრო ხელისუფლების მხარდაჭერით.

78. საკონსტიტუციო სასამართლოსთვის, მკვლევლობებთან დაკავშირებული არაპირდაპირი მტკიცებულების არ ქონა ხელს არ უშლიდა დაედგინა დაკავებულთა მკვლევლობა იმდენად რამდენადაც უზენაესმა სასამართლომ ჩათვალა რომ :

« (. . .) იმ სიტუაციაში როდესაც ეს პიროვნებები იმყოფებოდნენ იმ პირთა კონტროლის ქვეშ, რომლებმაც ყველა კანონის გვერდის ავლით, დააკავეს, ისე რომ არ გაუთავისუფლებიათ და არანაირი განმარტება არ მიუციათ, როდესაც ბრალდებულები უარყოფენ არაკანონიერად დაპატიმრების ფაქტსაც კი, მაშინ როდესაც ეს არაპირდაპირი მტკიცებულებით არის დადგენილი, პალატის [უზენაესი სასამართლოს] აზრით ეს ძალიან ძლიერი მანკვნებელია იმის რომ ზემოხსენებული პირების სიკვდილი, ეჭვგარეშე, ბრალად დაედოს იმათ, რომლებმაც დაკავების ბრძანება გასცეს. »

79. საკონსტიტუციო სასამართლოს მიხედვით, Audiencia Nacional-ის ეს მსჯელობა, რომელიც შეაგსო უზენაესმა სასამართლომ, არ შეიძლება ჩაითვალოს «გონებრივობას მოკლებულად, აბსურდულად, უაკანონოდ, შეუსაბამოდ და ალოგიკურად », რომელიც « ძალიან შორდება მტკიცებულებებს », იმგვარად რომ მკვლევლობა არანაირად არ შეიძლება უკავშირდებოდეს დაკავებას, ყოველ შემთხვევაში მეოთხე და მეხუთე მოსარჩელებთან მიმართებაში, რომლებიც თავიდანთი თანამდებობიდან გამომდინარე, ვალდებულნი იყვნენ გაეკონტროლებინათ სიტუაცია და განეკარგათ შემდგომში მოკლული დაკავებულების სიცოცხლე და ფიზიკური სიმრთელე, მაგრამ, დაკავებისას, მათ არანაირი განმარტება არ მიუციათ დაკავებულებისთვის მათ შემდგომ ხვედრზე.

80. მეორე და მესამე მოსარჩელებთან მიმართებაში, საკონსტიტუციო სასამართლომ აღიარა რომ მკვლევლობის ჩადენა დაკავების ფაქტიდან გამომდინარე, ნაკლებად აშკარაა ვიდრე მეოთხე და მეხუთე მოსარჩელების შემთხვევაში, მიუხედავად იმისა რომ როგორც Audiencia Nacional –მა დაადგინა, »არანაირი მიზეზი არ იყო ბრძანება [დაკავებულთა მოკვლაზე] გაცემულიყო სხვა პირებზე » და არა იმათზე რომლებსაც ევალებოდათ მათზე ზედამხედველობა. საკონსტიტუციო სასამართლომ ასევე აღნიშნა, რომ ნებისმიერ შემთხვევაში, როგორც Audiencia Nacional –მა, ისე უზენაესმა სასამართლომ მხედველობაში მიიღო მოწმე ლ.ს.-ს ჩვენება მოსმენილ საუბარზე და ასევე ერთერთ დაცული მოწმის ჩვენება ; სხვა ჩვენებები მომდინარეობდა თანაბრადღებულებისაგან, რომლებმაც ამ თვალსაზრისით არ მოისურვეს, მოწმეთაგან განსხვავებით, სიმართლის თქმა. მან ასევე მიუთითა, რომ ორმა ზემოხსენებულმა მოწმემ ჩვენება მისცა დაუყოვნებლობის და დაპირისპირების პრინციპების დაცვით ; როგორც უზენაესმა სასამართლომ დაადგინა, დაცულმა მოწმემ განაცხადა რომ მეორე მოსარჩელემ თავად განაცხადა, რომ ის და მესამე მოსარჩელე, მოქმედებდნენ რა გენერალ როდრიგეს გალინდოს ბრძანებით, ხ.ა.დ. და

ხ.ი.დ. წაიყვანეს ალიკანტეში და მოკლეს. მოწმე ლ.ს.-ს რაც შეეხება, მან განაცხადა რომ როდესაც ჰკითხა მეოთხე მოსარჩელეს თუ რა მოუვიდა ორ დაკავებულს, მან მიუგო « ისინი უკვე აქ აღარ არიან, მეტი კითხვა აღარ დასვა». საკონსტიტუციო სასამართლომ მიიჩნია, რომ მოწმეთა ეს ჩვენებები არ წარმოადგენს ერთადერთ მტკიცებულებას, მაგრამ ისინი შევსებულია სხვა არსებული ჩვენებებითა და დეტალებით, რაც იძლევა მოსარჩელების დამნაშავეობის დამტკიცების საშუალებას, კერძოდ კი მკვლელობის დამტკიცებას. ბოლოს, საკონსტიტუციო სასამართლომ აღნიშნა, რომ Audiencia Nacional –მა და უზენაესმა სასამართლომ, ორივემ მიიჩნია რომ ამ მოწმეების სანდოობა აღემატებოდა მოსარჩელების მიერ მიცემულ ჩვენებებს დაპირისპირების შედეგად და რომ ამ დასკვნის საწინააღმდეგო არაფერი გააჩნია.

81. უშუალოდ, პირველი მოსარჩელეს მიერ ჩადენილ მკვლელობებთან დაკავშირებით, საკონსტიტუციო სასამართლომ ჩათვალია რომ იმ მოსამართლეების მსჯელობა, რომლებმაც დაუდგინეს ეს დანაშაული, არ არის არც ალოგიკური და არც არასაკმარისად ზუსტი იქიდან გამომდინარე რომ, რა მომენტიდანაც Audiencia Nacional –მა გამოავლინა, 1) პირველი მოსარჩელე მკვლელების ჩამდენთა ზემდგომი იერარქიული პირი იყო, იგი იმყოფებოდა დაკავების ადგილზე პირველ დამეს, მან გააკონტროლა და ბოლოს გაანადგურა დაკითხვის ოქმები ; 2) იგი შუამავლობდა ზემდგომ ხელისუფლებას, რომელიც ბრძანებებს გასცემდა და ქვემდგომებს შორის რომლებმაც ესე ბრძანებები შეასრულეს; და 3) ეს დეტალები გამყარებული იყო თავდაცვის სამინისტროს უმაღლესი საინფორმაციო ცენტრის დოკუმენტებით, რომლებსაც მტკიცებულების ღირებულება გააჩნია.

82. საკონსტიტუციო სასამართლოს ოთხმა მოსამართლემ განსხვავებული აზრი გამოთქვა უდანაშაულობის პრეზუმფციასთან დაკავშირებით. მათ მხარი დაუჭირეს მოსარჩელებისათვის Amparo–ს ნაწილობრივ შეფარდებას მსხვერპლთა უკანონოდ დაკავებისა და მკვლელობის გამო და ჩათვალეს რომ ისინი დაისაჯნენ ბრალდების მტკიცებულებების გარეშე. განსაკუთრებით პირველი მოსარჩელე, რომელთან მიმართებაში თვლიან რომ მტკიცებულების არ არსებობა კიდევ უფრო აშკარა იყო. ამ მოსამართლეებმა ასევე ეჭვი გამოთქვეს მოწმის ჩვენებაზე მოსმენილის თაობაზე, რომლის მიხედვითაც, ერთერთმა ბრალდებულმა, მეორე მოსარჩელემ მას სავარაუდოდ უთხრა; აქედან გამომდინარე საქმის არსებითი მხარის განმხილველმა მოსამართლეებმა იგულისხმეს მეოთხე და მეხუთე მოსარჩელები განმათავისუფლებელი ანტიტერორისტული ჯგუფის ქმედებებში ETA-ს წინააღმდეგ და ხ.ა.დ.-ისა და ხ.ი.სს უკანონოდ დაპატიმრების დაგეგმვაში საფრანგეთში. მათი აზრით, ამგვარი მტკიცებულება არ შეიძლება მხედველობაში იყოს მიღებული მსხვერპლთა უკანონოდ დაკავების ფაქტის დასადგენად, როგორც ეს Audiencia Nacional-მა გააკეთა თავის განჩინებაში, განსაკუთრებით მეოთხე და მეხუთე მოსარჩელების მონაწილეობასთან დაკავშირებით დაგეგმვასა და აღსრულებაში, და რომ მოწმე ლ.ს.-ს ჩვენებასაც არ შეუძლია მეოთხე და მეხუთე მოსარჩელების უდანაშაულობის პრეზუმფციაზე ზეგავლენის მოხდენა. დასამტკიცებელია, რომ მათ გადაწყვიტეს ანტიტერორისტულ ბრძოლაში მონაწილეობა, რაც გამოიხატა უკანონო დაკავებით, რომელსაც მოჰყვა მკვლელობა, რომ მათ შესთავაზეს დანარჩენ სამ მოსარჩელეს ამ ოპერაციაში მონაწილეობის მიღება, ასევე დასამტკიცებელია გასცა თუ არა მეოთხე მოსარჩელემ ბრძანება უცხო პირებზე ხ.ა.დ.-სა და ხ.ი.ს-ს უკანონოდ დაკავებაზე.

83. მესამე მოსარჩელეს მიერ, გამოძიების პროცესში, დახურულ კარს მიღმა მიცემულ ჩვენებებს რაც შეეხება, განსხვავებული აზრის მქონე მოსამართლეებმა აღნიშნეს რომ დაპირისპირება არ ყოფილა იმ ფაქტიდან გამომდინარე, რომ ეს ჩვენებები გამოვრებულ იქნა ზეპირი განხილვების დროს, რომელიც საპირისპირო იყო. ამის მიუხედავად და ამგავრი ჩვენებების კონსტიტუციური ღირებულებისა და სანდოობის დამოუკიდებლად როგორადაც ეს ჩვენებები ცნო Audiencia Nacional-მა, ეს მოსამართლეები აპროტესტებენ საფრანგეთში უკანონო დაკავების პირდაპირი მტკიცებულების ფორმას, იმდენად რამდენადაც ეს მტკიცებულებები უარყოფს სამოქალაქო გვარდიის მონაწილეობას. ამ ქმედებაში, იმავე მოსარჩელეს მიერ გადაცემული კასეტით, ბრალი ედებათ პოლიტიკოსებსა და დაქირავებულ პირებს, რაც მათი აზრით არ იძლეოდა მეოთხე მოსარჩელეს, სამოქალაქო გვარდიის კომენდანტისა და მეხუთე მოსარჩელეს, გუიპუსკოა-ს სამოქალაქო გუბერნატორის დადანაშაულების საშუალებას უკანონო დაპატიმრების დაგეგმვისათვის. ფაქტის ჩადენის მომენტში, ეს უკანასკნელი დასახელებულიც კი არ ყოფილა ჩვენებებში. მათ ასევე აღნიშნეს, რომ მესამე მოსარჩელემ უარყო თავისი მონაწილეობა ხ.ა.დ.-ისა და ხ.ი.ს.-ის « საფრანგეთში უკანონოდ დაკავებაზე, მათ ალიკანტეში გადმოყვანაში, წამებასა და მკვლელობაში ».

84. მკვლელობისათვის დასჯას რაც შეეხება, განსხვავებული აზრის მქონე მოსამართლეებმა ჩათვალეს, რომ « კონსტიტუციურად მიუღებელია ჯგუფის ყველა წევრის დამნაშავედ ცნობა მხოლოდ იმიტომ რომ ამ ჯგუფის წევრები იყვნენ, რამაც განზე გასწია ამ ჯგუფის თითოეული ზემოხსენებული წევრის ქმედებათა ინდივიდუალიზაციის დელიკატური პრობლემა ». მათი აზრით, იმათი ვინაობის დადგენა, რომლებმაც მკვლელობაზე გასცეს ბრძანება და სავარაუდოა რომ ისინი იგივე პირები არიან რომლებმაც დაკავების ბრძანება გასცეს, შეცვალა უბრალო მითითებამ იმ პირებზე, რომლებსაც შეეძლოთ ბრძანების გაცემა ამგვარ ქმედებებზე, რაშიც საქმის განმხილველი მოსამართლეები იყვნენ დარწმუნებულნი, მაგრამ არ წარმოადენს ღირებულ არგუმენტს, რომელიც დაეყრდნობოდა მტკიცებულებებზე დაფუძნებულ მსჯელობას.

85. განსხვავებული აზრის მიხედვით, « დაკავებასა და გვამების აღმოჩენას შორის კავშირის გაწყვეტა, დროისა და სივრცის თვალსაზრისით, ისევე როგორც გაურკვევლობა დანაშაულის ჩამდენთა მიმართებაში, განსაკუთრებით კი დანაშაულის ჩადენის საწყის ფაზაში, რაც მოცემულ საქმეში ძალიან მნიშვნელოვანია, აბრკოლებდა, მხოლოდ La Cumbre-ს სასახლეში დაკავების ფაქტით, amparos-ს მოხოვნელებს, ყოველგვარი კამათის გარეშე, დაბრალდებოდნით ოპერაციის სრული კონტროლი და ხელმძღვანელობის ისეთი ქმედება რომლის საფუძველზეც მათ მიეწერებოდათ მკვლელობის ჩადენა ».

II. შიდა სამართალი

86. საკონსტიტუციო დებულებები ასეთი ტიპის გარემოებებთან მიმართებაში შემდეგია :

მუხლი 10 §2

« კონსტიტუციით აღიარებული ძირეული უფლებანი და თავისუფლებანი ინტერპრეტირებულია ადამიანის უფლებათა საყოველთაო დეკლარაციისა და საერთაშორისო ხელშეკრულებებისა და შეთანხმებების შესაბამისად, რომლებსაც ამ სფეროში ხელი მოაწერა ესპანეთმა. »

მუხლი 24

« 1. თითოეულ ადამიანს უფლება აქვს ისარგებლოს მოსამართლეებისა და სასამართლოების ეფექტური დაცვით, რათა განახორციელოს თავისი უფლებები და კანონიერი ინტერესები, ისე რომ ნებისმიერ შემთხვევაში შეეძლოს თავის დაცვა.

2. ასევე, თითოეულ ადამიანს უფლება აქვს გასამართლდეს წინასწარ კანონით განსაზღვრული სამართლებრივი ნორმების საფუძველზე. მოსამართლის მიერ, დაცულ იქნას და დახმარება გაუწიოს ადვოკატმა, ინფორმირებული იყოს მის წინააღმდეგ წაყენებულ ბრალდებაზე, გასამართლდეს საჯარო პროცესზე მიზანშეწონილ ვადებში და ყველა გარანტიის დაცვით, გამოიყენოს მტკიცებულებათა საშუალებანი თავის დასაცავად, არ დაანაშაულოს საკუთარი თავი, არ აღიაროს საკუთარი დამნაშავეობა და სარგებლობდეს უდანაშაულობის პრეზუმფციით.

(. .)

87. სისხლის სამართლის საპროცედურო კოდექსის დებულებანი შემდეგია :

მუხლი 301

« საგამოძიებო მოქმედებანი საიდუმლოა ზეპირი ფაზის გახსნამდე, კანონით განსაზღვრული გამონაკლისების გარდა.

(. .)

მუხლი 302

« [პროცედურაში] მონაწილე მხარეებს შეუძლიათ გაეცნენ საქმის მასალებს და მონაწილეობა მიიღონ პროცედურის ყველა ეტაპზე.

თუმცა, თუ საქმე ეხება სისხლის სამართლის დანაშაულს, გამოძიებელს, პროკურატურის ან ერთერთი მხარის წინადადებით ან ვალდებულებით, შეუძლია გამოძიება სრულიად ან ნაწილობრივ საიდუმლოდ გამოაცხადოს ყველა მხარისათვის, დასაბუთებული მოტივით, ხანგრძლივობა ერთ თვეს არ უნდა აღემატებოდეს. ამ შემთხვევაში, საიდუმლო ხასიათი მხარეებთან მიმართებაში წყდება გამოძიების დასრუტამდე ათი დღით ადრე. »

მუხლი 714

« როდესაც მოწმის ჩვენება სასამართლო სხდომაზე არსებითად განსხვავდება გამოძიების დროს მიცემული ჩვენებისაგან, მისი წაკითხვა შეიძლება გამოითხოვონ მხარეებმა. წაკითხვის შემდეგ, თავმჯდომარე მოწმეს სთხოვს განმარტების გაკეთებას მის მიერ მიცემულ ჩვენებებში არსებულ სხვაობასა და საწინააღმდეგო აზრზე. »

მუხლი 730

« შეიძლება წაკითხულ იქნას [სასამართლო სხდომაზე], მხარეების მოთხოვნით, გამოძიების დროს განხორციელებული იმ ქმედებების ოქმები, რომელთა წარმოდგენაც არ შეიძლება, [მხარეთა] ნებისაგან დამოუკიდებელი მიზეზების გამო. »

სამართლებრივი მხარე

კონვენციის 6-ე მუხლის §§ 1, 2, 3 ბ) და ლ) პუნქტების ღარღვევაზე

88. მოსარჩელები თავს თვლიან უდანაშაულობის პრეზუმფციისა და დაცვის უფლებების დარღვევის მსხვერპლად.

89. პირველი სამი მოსარჩელე, განსაკუთრებით, ჩივის იმის თაობაზე რომ გამოძიებულმა ყოველგვარი დასაბუთების გარეშე უარი განაცხადა შეთავაზებული მტკიცებულებების მიღებაზე. მათ ხაზი გაუსვეს იმ ფაქტს, რომ თავად მათივე ადვოკატი დაიკითხა სადავო პროცესის დროს, რამაც იგი იძულებული გახდა დაცულიყო სხვა ადვოკატის მიერ, მაშინ როდესაც იგი უზრუნველყოფდა მოსარჩელების დაცვას.

90. პირველი მოსარჩელე მიიჩნევს, რომ იგი მხოლოდ და მხოლოდ დაისაჯა მესამე მოსარჩელეს მიერ, დახურულ კარს მიღმა გამოძიების პროცესში გაკეთებული განცხადებების გამო, რომელიც შემდგომში თავადვე უარყო.

91. მეოთხე მოსარჩელე კი ირწმუნება რომ დაისაჯა მისი დამნაშავეობის დამადასტურებელი მტკიცებულებების არ არსებობის მიუხედავად. განხილული ჩვენებების საფუძველზე გაკეთებული დასკვნები, მისი აზრით, არ შეესაბამებოდა მსჯელობის ლოგიკის პირობებს, როგორც ამას სამართალწარმოება ითხოვს. ის ჩივის, რომ ზოგოერთი გამამართლებელი მტკიცებულება, რომელიც წარადგინა მიუღებლად ჩაითვადა. იგი აპროტესტებს, გამოძიების საიდუმლო ეტაპზე, მესამე მოსარჩელეს მიერ მიცემულ ჩვენებებს დაპირისპირების გარეშე, ისე რომ არ ესწრებოდნენ მის მიერ ბრალდებული პირები და მათი ადვოკატები ; იგი ასევე ჩივის ამ უკანასკნელზე (მესამე მოსარჩელე) მოსამართლის მხრიდან განხორციელებული ზეწოლის გამო, რათა ჩვენება მიეღო, მაშინ როდესაც იგი იმყოფებოდა ფსიქიატრულ საავადმყოფოში და სასამართლო სხდომაზე კი უარყო მიცემული ჩვენება.

92. მეხუთე მოსარჩელე ჩივის რომ (ნებაყოფლობით) მისცა ჩვენება გამოძიებელს, ადვოკატის დაუსწრებლად და 9 თვის შემდეგ (თავისი ადვოკატის თანდასწრებით) მოხდა მისი დაპირისპირება ბრალდების ერთ მოწმესთან, მაშინ როდესაც იგი მანამდე არ მოისაზრებოდა ეჭვმიტანილად. პროცედურის ეს ფორმა ეწინააღმდეგება უდანაშაულობის პრეზუმფციის პრინციპს, მას დააკარგვინა დრო და ყველა აუცილებელი საშუალება დაცვის მოსამზადებლად, ისევე როგორც დუმილის უფლება და საკუთარი თავის დამნაშავედ არ ცნობა. ის აღნიშნავს რომ მოსამართლეები, უმთავრესად, დაეყრდნენ გამოძიების პროცესში მესამე მოსარჩელეს მიერ მიცემულ ჩვენებებს და მიაჩნია რომ, დახურულ კარს მიღმა გაკეთებული ეს ჩვენებები მიღებულ იქნა დაპირისპირების პრინციპის დარღვევით. იგი თვლის რომ ამ ჩვენებებს არანაირი ღირებულება არ გააჩნია ; მათი ავტორს, რომელმაც შემდეგ შეცვალა ჩვენება, ერთადერთი მიზანი ჰქონდა მიეღო გარკვეული პენიტენციური შეღავათები. მისი აზრით, სასამართლო სხდომაზე ამ ჩვენებების უბრალოდ წაკითხვა და ადვოკატების დასწრების ფაქტი მოწმეებთან შეპირისპირების დროს, კითხვების დასმის შესაძლებლობის გარეშე, ვერ ამოავსებს ამ ხარვეზებს.

93. დებულებები ჩამოყალიბდა შემდეგი ფორმით :

მუხლი 6

« 1. თითოეულ ადამიანს უფლება ააქვს რომ მისი საქმე განხილულ იქნას სამართლიანად (. . .) სასამართლოს მიერ რომელიც გადაწყვეტს (. . .) მის წინააღმდეგ (. . .) მიმართულ ყველა სახის ბრალდების საფუძველიანობას სისხლის სამართლის სფეროში.

2. ყოველი ბრალდებული უდანაშაულოდ მიიჩნევა, ვიდრე მისი ბრალეულობა არ დამტკიცდება კანონის შესაბამისად.

3. კერძოდ კი, ყველა ბრალდებულს უფლება ააქვს :

(. . .)

ბ) ჰქონდეს საკმარისი დრო და საშუალებანი საკუთარი დაცვის მოსამზადებლად;

გ) დაიცვას თავი პირადად ან მის მიერ არჩეული დამცველის მეშვეობით ან, თუ მას არ გააჩნია საკმარისი საშუალება იურიდიული მომსახურების ასანაზღაურებლად, უფასოდ ისარგებლოს ასეთი მომსახურებით ხაზინის ხარჯზე, როდესაც ამას მოითხოვს მართლმსაჯულების ინტერესები;

დ) თვითონ დაკითხოს ან დააკითხვინოს მისი ბრალდების მოწმეები, და, გამოაძახებინოს და დააკითხვინოს მისი დაცვის მოწმეები ბრალდების მოწმეების თანაბარ პირობებში; (. . .) »

ა) მხარეთა მოსაზრებები

1. მთავრობა

ა) გამოძიების საიდუმლოება

94. მთავრობა შეახსენებს რომ საჯაროობის პრინციპი არ გამოიყენება პროცედურის ყველა ფაზაში, არამედ მხოლოდ სასამართლო სხდომისა და განაჩენის გამოტანის დროს. ამიტომ, უზენაესმა სასამართლომ თავის განჩინებაში ჩათვალა რომ გამოძიების დროებითი საიდუმლო ხასიათი გამართლებული იყო გამოძიების ფაქტებიდან, დანაშაულში გარეული პირებიდან და იმ ფაქტიდან გამომდინარე, რომ მათ რეალური შესაძლებლობანი გააჩნდათ დაებრკოლებინათ გამოძიება.

95. მთავრობა შეახსენებს, რომ დახურულ კარს მიღმა, მესამე მოსარჩელეს მიერ მიცემული ჩვენებანი არ არის ბრალდების ერთადერთი ჩვენება და ამ თვალსაზრისით იშველიებს საკონსტიტუციო სასამართლოს გადაწყვეტილებას, რომლის მიხედვით ამ პიროვნებამ მრავალჯერ მისცა ჩვენება, აქედან საბრალდებო ჩვენებები 1997 წლის 12, 19 21 და 26 აგვისტოს, გამოძიების პროცესში ; ამ ჩვენებების ერთი ნაწილი მხოლოდ და მხოლოდ ადვოკატის თანდასწრებით, №1 ცენტრალური საგამოძიებოს გამომძიებელისა და პროკურორის თანდასწრებით მისცა, მეორე ნაწილი კი მისცა გამოძიებაზე საიდუმლოს მოხსნის შემდეგ მხარეების წინაშე, დაცვის ადვოკატების თანდასწრებით.

96. მთავრობა არგუმენტად იშველიებს მოსარჩელების მიერ გაპროტესტებულ განაჩენებს ; მესამე მოსარჩელემ, ჩვენებების მიცემის დროს, ნათელი, კონკრეტული და ზუსტი ფორმით აღნიშნა რომ, იყო სამოქალაქო გვარდიის ერთერთი აგენტი, რომელმაც მონაწილეობა მიიღო ხ.ა.ლ.-ისა და ხ.ი.ს.-ს დაკითხვებში, როდესაც ეს უკანასკნელნი იმყოფებოდნენ სან სებასტიანოში, La Cumbre-ს სასახლეში, რომ ოპერაციას კოორდინირებას უწევდნენ და წარმართავდნენ მეოთხე და მეხუთე მოსარჩელები, რომ მათ გასცეს ინსტრუქციები დაკითხვის შინაარსზე პირველი მოსარჩელეს შუამავლობით და რომ ამ უკანასკნელმა მიიღო დაკითხვების ოქმი და სამოქალაქო გვარდიის აგენტებს მისი განადგურება უბრძანა. მთავრობა უშვებს, რომ მესამე მოსარჩელე შემდგომში დაუბრუნდა თავის ჩვენებებს წერილობითი ფორმით საქმის არსებითად განმხილველი სასამართლოს წინაშე, ისევე როგორც სასამართლო სხდომაზე და გადაწყვიტა გამოეყენებინა დუმილის უფლება პროკურორისა და ბრალდების მხარეების მიერ დასმული კითხვებისას, მაგრამ

ხაზგასმით აღნიშნავს, რომ მისი 1997 წლის ჩვენება წაკითხულ იქნა სასამართლო სხდომაზე და რომ თავად მესამე მოსარჩელემ სთხოვა გამომძიებელს ჩვენების მიცემა დახურულ კარს მიღმა (იხ. ზემოთ §23) ; და ბოლოს, მესამე მოსარჩელეს სამედიცინო დოსიეს რაც შეეხება, მთავრობა თვლის, რომ Audiencia Nacional-მა მხედველობაში მიიღო მისი ფსიქიკური დარღვევები სანამ მისი ჩვენების სანდოობას დაასკვნიდა, მისი ჩვენებების ადეკვატური ხასიათიდან გამომდინარე.

97. მოსამართლემ, როგორც კი საიდუმლოება მოიხსნა, გადაწყვიტა მესამე მოსარჩელესთან დაპირისპირებების მოწყობა, რაზეც უარი განაცხადეს სხვა მოსარჩელებმა (1997 წლის 18 სექტემბერი, 24 და 29 ოქტომბერი, 1997 წლის 18 ნოემბერი და 1998 წლის 12 მარტი). მთავრობა ასევე აცხადებს, რომ მოსამართლემ მოაწყო La Cumbres-ს სასახლის ინსპექცია მოსარჩელეთა ადვოკატების თანდასწრებით და 1998 წლის 31 მარტს, მესამე მოსარჩელეს წინასწარ ჩვენებაზე თავისი დანაშაულის დამძიმებასთან დაკავშირებით, როდესაც კიდევ იყო დაპირისპირების შესაძლებლობა, გამოყენებულ არ იქნა მოსარჩელების მიერ. ამრიგად, მოსარჩელეთა ადვოკატებმა არ გამოიყენეს ეს შესაძლებლობა, არა მხოლოდ ზეპირ ფაზაში, ასევე გამოძიების დროს, დაეკითხათ მესამე მოსარჩელე დაპირისპირების გზით და შეწინააღმდეგებოდნენ მის ჩვენებებს.

98. მთავრობისათვის, ბრალდების მოწმეების დაკითხვისა თუ დაკითხვინების უფლება და დაპირისპირების პრინციპი სავსებით დაცული იყო როგორც გამოძიების, ისე პროცესის დროს.

ბ) შეფასებები ბრალდების მტკიცებულებებსა და მათ საკმარისობაზე

99. მთავრობა მიიჩნევს, რომ მესამე მოსარჩელეს საბრალდებო ჩვენება არ შეუცვლია არც პროცესის დაწყებამდე და არც მისი მიმდინარეობისას. მიუხედავად ამისა, იგი აღნიშნავს რომ ევროსასამართლომ მრავალგზის განაცხადა რომ, თუ »პრინციპში, მტკიცებულებანი უნდა წარედგინოს ბრალდებულს, საჯარო პროცესზე ან დაპირისპირების გზით, ეს ხელს არ უშლის გამოძიების პერიოდში გაკეთებული ჩვენების განხილვას, იმ პირობით რომ დაცული იქნას ბრალდებულის დაცვის უფლებები (Kostovski c. Pays-Bas, 1989 წლის 20 ნოემბერი, série A n.166 ; Lüdi c. Suisse, 1992 წლის 15 ივნისი, série A n.238 ; Van Mechelen et autres c. Pays-Bas, 1997 წლის 23 აპრილი, 1997 –III დადგენილებებისა და გადაწყვეტილებების კრებული), და რომ პროცესზე, დაპირისპირების საბოლოო შესაძლებლობა საშუალებას იძლევა დაკმაყოფილდეს დაპირისპირების პრინციპი და გამოასწოროს გამოძიების დროს დაშვებული ყველა შესაძლო ხარვეზი. მოცემულ საქმეში, მესამე მოსარჩელეს მიერ მიცემული ჩვენებები, გამოძიების პროცესში მოსამართლისა და მისი ადვოკატის თანდასწრებით, როგორც კი განმეორდა სხვა მოსარჩელების წინაშე და მათი ადვოკატების თანდასწრებით, ხელახლა იქნა განმეორებული სასამართლო პროცესზე კანონის ყველა მოთხოვნის დაცვით. მესამე მოსარჩელეს დაკითხვა პროცესზე მიმდინარეობდა დაპირისპირების მეთოდით და საკმარის მტკიცებულებას წარმოადგენს უდანაშაულობის პრეზუმფციის მოსახსენებლად. მთავრობის აზრით, მესამე მოსარჩელეს შეეძლო განემარტა მის მიერ მიცემული ჩვენებების განსხვავებულობის მიზეზი, მაგრამ მან უარი განაცხადა ეპასუხა პროკურატურისა და ბრალდების მხარეების მიერ დასმულ შეკითხვებზე. ამ კუთხით, მთავრობა შენიშნავს რომ, დაცვის მიერ დასმულ კითხვაზე პასუხის გაცემისას მისი ერთერთი ჩვენების შესახებ, მოსარჩელემ მიზეზად მათი საიდუმლო ხასიათი დაასახელა, მაშინ

როცა თავად მოინდომა საიდუმლოდ ჩვენების მიცემა. მისი აზრით, საქმის არსებითი მხარის განმხილველ მოსამართლეებს არაფერი არ უშლიდა ხელს უფრო მეტი ნდობა გამოეცხადებინა მოსარჩელეს მიერ, გამოძიების დროს, დახურულ კარს მიღმა მიცემულ ჩვენებებისათვის, ვიდრე მათი უარყოფისათვის და რომ მოსამართლეებმა, სხვათა შორის, კორექტულად დაასაბუთეს მიღებული გადაწყვეტილება. უფრო მეტიც, 1997 წლის აგვისტოში, დახურულ კარს მიღმა გაკეთებული განცხადებები არ იყო დანაშაულის დამამტკიცებელი ერთადერთი საშუალება, მესამე მოსარჩელემ იგივე ბრალდებები გაიმეორა გამოძიების საიდუმლო ფაზის დასრულების შემდეგ და სხვა მოსარჩელების ადვოკატების თანდასწრებით.

100. მთავრობა ასევე მიუთითებს, რომ შიდა სასამართლო ორგანოებმა მხედველობაში მიიღეს სხვა დეტალები და მტკიცებულებები. ის მიიჩნევს რომ მტკიცებულებები, რომლებიც ეხება უკანონოდ დაკავებას და მოსარჩელეთა პასუხისმგებლობას ამ თვალსაზრისით, კორექტულად იყო შეფასებული ეროვნული სასამართლოების მიერ და ხაზგასმით აღნიშნავს რომ უმაღლესმა სასამართლო ორგანოებმა მრავალჯერ დაადასტურეს და გაამართლეს საქმის არსებითი მხარის განმხილველი მოსამართლეების სამართლიანობა.

101. მთავრობას არგუმენტად მოჰყავს ის ფაქტი, რომ მსჯელობა, რომლის საფუძველზეც საქმის არსებითად განმხილველმა სასამართლო ორგანომ დასაჯა მოსარჩელები მკვლელობისათვის, დაადასტურეს უმაღლესმა სასამართლო ორგანოებმა. მისი აზრით, გამოძიების გახსნის შემდეგ, გვამების აღმოჩენისას და იმ ფაქტიდან გამომდინარე რომ მოსარჩელების პასუხისმგებლობა უკანონო დაპატიმრობაზე დადგენილი იყო, ლოგიკურად დაისკვნა რომ უკანონო დაკავების ავტორები მკვლელობის ავტორებიც იყვნენ ; ხ.ა.ლ.-ისა და ხ.ი.ს.-ს მოკვლის გადაწყვეტილება მხოლოდ იმათ შეეძლოთ, რომლებმაც მათი დაკავება გადაწყვიტეს. როგორც აღნიშნა თავის განჩინებაში, საკონსტიტუციო სასამართლომ, მთავრობა, სხვათაშორის, შენიშნავს რომ მეოთხე და მეხუთე მოსარჩელები, თავიანთი თანამდებობებიდან გამომდინარე აკონტროლებდნენ სიტუაციას და სავსებით შესაძლებელი იყო რომ მათ განკარგულებაში ყოფილიყო დაკავებულების სიცოცხლე, რომლებიც შედგომში მოკლეს კიდევ ; და მათ არანაირი განმარტება არ მიუციათ თუ რატომ არ გაათავისუფლეს ისინი ან რა მოხდა მათ დაკავებასა და სიკვდილს შორის. რაც შეეხება მეორე და მესამე მოსარჩელებს, მთავრობა ასევე უბრუნდება დაცული მოწმის ჩვენებებს, რომელსაც მეორე მოსარჩელემ გაუმხილა რომ თავად და მესამე მოსარჩელე მოქმედებდნენ მეოთხე მოსარჩელეს ბრძანებით, წაიყვანეს ხ.ა.ლ. და ხ. ი.ს. ალიკანტეში და გამოასალმეს სიცოცხლეს. რაც შეეხება პირველ მოსარჩელეს, მთავრობა ხაზგასმით აღნიშნავს რომ იგი იყო მეორე და მესამე მოსარჩელების, მკვლელობის ჩამდენების იერარქიულად ზემდგომი პირი და იგი დამაკავშირებელი რგოლი იყო განკარგულებების მიმცემ თანამდებობის პირებსა და მათზე დაქვემდებარებულ, განკარგულებების შემსრულებლებელ პირებს შორის.

102. ყოველივე ზემოხსენებულის საფუძველზე, მთავრობა ასკვნის რომ კონვენცია არანაირად არ დარღვეულა.

2. მოსარჩელები

ა) პირველი სამი მოსარჩელე

103. პირველი სამი მოსარჩელე მიიჩნევს, რომ მხარეების მიმართ გამოძიების საიდუმლო გაგრძელდა უკიდურესად დიდხანს, უსაფუძვლოდ და უსარგებლოდ და რომ საიდუმლოება შენარჩუნებული იყო დაცვის ადვოკატებისათვის ხელის შეშლის მიზნით, ბრალდების მოწმეების დაკითხვის დროს. მათ ხაზი გაუსვეს იმ ფაქტს, რომ ვერ შეძლეს დაეკითხათ მთავარი ბრალდების მოწმეები და ამტკიცებენ რომ როდესაც გამოთხოვილ იქნა დაპირისპირებითი ჩვენება, მოსამართლემ უარი განაცხადა. ისინი ჩივიან, რომ მათ მიერ წარდგენილი 39 მოწმე არა დამაჯერებლად იქნა მიჩნეული და 14 წარდგენილი დოკუმენტიდან, 6 მოთხოვნა ექსპერტიზის ჩატარებაზე არ დაკმაყოფილდა. ყოველივე ამან კი მნიშვნელოვნად შეამცირა დაცვის შესაძლებლობები.

104. რაც შეეხება საბრალდებო მტკიცებულებების საკმარისობას, სამი პირველი მოსარჩელე და განსაკუთრებით კი პირველი ორი მოსარჩელე შენიშნავს, რომ მათი დასჯა ეყრდნობა მოწმის ჩვენებებს მოსმენილის თაობაზე, არაპირდაპირ ჩვენებებს, რომლებიც ერთმანეთს ამყარებს და ეს ყველაფერი ეყრდნობა მხოლოდ ერთი პირდაპირი მოწმის, მესამე მოსარჩელეს განცხადებებს. ამ განცხადებების გარეშე, მტკიცებულებათა დანარჩენი ნაწილი თავისთავად საკმარისი ვერ იქნებოდა უდანაშაულობის პრეზუმფციის მოსახსენელად.

105. რაც შეეხება მესამე მოსარჩელეს განცხადებებს, ერთადერთი საბრალდებო მტკიცებულებაა, რომელსაც ეფუძნება მსჯელობის ყველა სხვა ელემენტი და გამოტანილ იქნა სასჯელი. პირველი ორი მოსარჩელე აცხადებს, რომ თავდაპირველად, მესამე მოსარჩელემ უარი განაცხადა ჩვენების მიცემაზე და შემოიფარგლა საკუთარი თავისა და თანაბრალდებულების დანაშაულობაზე განცხადების გაკეთებით. დროებით პატიმრობაში ერთ წელზე მეტი ხნის გატარების შემდეგ რთულ და პრობლემატურ პირობებში, თვითმკვლელობის მცდელობის შემდეგ, მან გადაწყვიტა თავისი მდგომარეობის გაუმჯობესება, დაუბრუნდა პირველად მიცემულ ჩვენებებს, გამოძიების საიდუმლოდ მიმდინარეობის დროს, რათა ბრალი დაედო სხვებისათვის და მინიმალურ დონეზე დაეყვანა საკუთარი დამნაშავეობა და მაქსიმალურ დონეზე აეყვანა თანაბრალდებულების დამნაშავეობა. პირველი სამი მოსარჩელეს ადვოკატი აცხადებს, რომ მესამე მოსარჩელეს მიერ (მაშინ მას სხვა ადვოკატი წარმოადგენდა. იხ. ზემოთ §26) 1997 წლის 12, 19, 21 და 26 აგვისტოს მიცემული ჩვენებების შესახებ პრესიდან შეიტყო. ეს ჩვენებები მიღებულ იქნა მესამე მოსარჩელესათვის სამედიცინო დახმარების აღმოჩენისა და მისი ფსიქიკური დარღვევების მხედველობაში მიღების გარეშე. ამ თვალსაზრისით, მოსარჩელები, ხაზგასმით აღნიშნავენ, რომ გამოძიების ბოლოს, მესამე მოსარჩელე, რომელიც გათავისუფლდა საგამოძიებო ცენტრის გამომძიებლის ზეწოლისაგან, წერილობითი ფორმით ხელახლა დაუბრუნდა პირველად გაკეთებულ განცხადებას, განმარტა დახურულ კარს მიღმა ჩვენების მიცემის მიზეზი და განაცხადა საკუთარი თავისა და თანაბრალდებულების უდანაშაულობა. მოსარჩელები ამტკიცებენ, რომ პროცესზე იგი დამაწყნარებელი საშუალებების ზემოქმედების ქვეშ მოვიდა და არ იმყოფებოდა საბრალდებო ჩვენების წაკითხვის მომენტში ; ისინი ასევე აცხადებენ რომ იგი თავის პოზიციას ინარჩუნებდა საქმის ზეპირი მოსმენის დროს, სადაც მას არ დაუდასტურებია საბრალდებო განცხადებები, რომლებიც დახურულ კარს მიღმა

გააკეთა და ისინი მხოლოდ წაკითხულ იქნა, მაგრამ უარი განაცხადა აზრის გამოხატვაზე და გააგრძელა თავისი და თანბრალდებულების უდანაშაულობის მტკიცება.

106. ისინი აცნობიერებენ საქმისი არსებითი მხარის განმხილველი მოსამართლეების არჩევანს საკუთარი კრიტერიუმებით, გამოძიებისა და ზეპირი მოსმენის დროს, მესამე მოსარჩელეს მიერ მიცემული ჩვენებების შეფასებისას, მაგრამ ისინი თვლიან რომ აუცილებელია რომ გამოძიების დროს გაკეთებული განცხადება ასევე გაკეთდეს დაპირისპირების პრინციპის მიხედვით, რომ სხვა მოსარჩელების დაცვას შესაძლებლობა ჰქონდეს გამოვიდეს იმ მოსარჩელეზე ზეწოლის გარეშე, რომელმაც სხვები დაანაშაულა.

107. ეს პირობა სურდა ყველა მოსარჩელეს და განსაკუთრებით პირველ მოსარჩელეს, რომელსაც ბრალი დაედო მხოლოდ გამოძიების დროს, დახურულ კარს მიღმა, მესამე მოსარჩელეს მიერ მიცემული ჩვენებით. მოსარჩელები მიიჩნევენ რომ როგორც კი აღარ მოხდება სხენებული ბრალის შემცველი ჩვენების აღიარება, დაიშლება მსჯელობის მთელი სისტემა რის საფუძველზეც სასჯელი იქნა გამოტანილი.

108. ისინი შეახსენებენ, რომ ესპანურ სამართალში, ბრალდებულები, როდესაც ისინი წარსდგებიან გამოძიებლის წინაშე და იძლევიან ჩვენებებს, ვალდებულნი არ არიან თქვან სიმართლე, დადონ ფიცი, არ იძლევიან არავითარ დაპირებას და არ იმყოფებიან ყალბი ჩვენებების მიცემის გამო, დასჯის მუქარის ქვეშ. მოცემულ საქმეში, პირველი ორი მოსარჩელე აღნიშნავს, რომ მესამე მოსარჩელეს მიერ მიცემული ჩვენებები საიდუმლოების გრიფით, სხვათაშორის წარმოადენს გარკვეულ განსაკუთრებულობას : პირველი არის ის, რომ მას ნება დაერთო უფრო შედავათიან პენიტენციალურ მოპყრობაზე, მოხდა მისი გადაყვანა სხვა პენიტენციალურ ცენტრში. მეორე, მიეცა გასვლის და კონტაქტის უფლება ოჯახის წევრებთან, სხვა შედავათებთან ერთად ; აქ საქმე ეხებოდა მისთვის ბრალის მომხსნელ ჩვენებას მისივე ავტორთან მიმართებაში, რომელმაც თავისი მონაწილეობა მინიმუმადე დაიყვანა ; მესამე, ეს ჩვენება მისცა მძიმე ფსიქიკური პათოლოგიით შეპყრობილმა პიროვნებამ, რომელმაც მრავალჯერ სცადა თავის მოკვლა პროცედურის დროს და რომელიც ყოველივე ამის მიუხედავად დაკავებული იყო ერთ წელზე მეტი ხნის განმავლობაში. ამას გარდა, პირველი ორი მოსარჩელე ამტკიცებს რომ 1997 წლის აგვისტოს საბრალდებო განცხადებების გაკეთებამდე, მესამე მოსარჩელე ექიმს არ გაუსინჯავს.

109. პირველი სამი მოსარჩელე ასკენის რომ არანორმალური გარემოებების ასეთი ერთობლიობით მესამე მოსარჩელეს ჩვენების გარშემო, შეუძლებელია გამოტანილ განაჩენს სამართლიანი საფუძველი ჰქონოდა.

ბ) მეოთხე მოსარჩელე

110. მეოთხე მოსარჩელე ირწმუნება რომ ბრალდების მომხსნელი მტკიცებულებების დიდი ნაწილი მიღებულ არ იქნა და ამგვარად, დაცვის შესაძლებლობები სერიოზულად შემცირდა, დახურულ კარს მიღმა, გამოძიების დროს, მესამე მოსარჩელეს მიერ ჩვენებები გამოძიებლის ზეწოლის ქვეშ იყო მიცემული, რომელიც მას პენიტენციალურ შედავათებს დაპირდა ; პროცესზე კი უარყო ეს ჩვენებანი. იგი

ასევე აღნიშნავს რომ ბრალდებულები მოკლებულნი იყვნენ შესაძლებლობას მესამე მოსარჩელეს მიერ მიცემული ჩვენებების საპირისპირო ეთქვათ, და მთავრობის მოსაზრების საწინააღმდეგოდ, ბრალდების მხარის მიერ შეთავაზებულ შეპირისპირებებს არასდროს ჰქონია ადგილი, იქიდან გამომდინარე რომ მან ვერ შეძლო მესამე მოსარჩელესათვის კითხვების დასმა. იგი იშველიებს, საკონსტიტუციო სასამართლოს განსხვავებული აზრის მქონე მოსამართლეების მსჯელობას ერთის მხრივ, დაცული მოწმის ჩვენებებთან მიმართებაში, რომელსაც სავარაუდოდ ფული გადაუხადეს ჩვენების მისაცემად და მეორეს მხრივ, მესამე მოსარჩელეს მიერ მიცემულ ჩვენებებთან დაკავშირებით, რომელშიც ის ამტკიცებს რომ ხ.ა.დ.-ისა და ხ.ი.ს.-ს საფრანგეთში აყვანაში, მათ ალიკანტეში გადაყვანასა და მათზე განხორციელებულ წამებაში თუ მკვლელობაში მონაწილეობა არ მიუღია. ის უარყოფდა არამხოლოდ საკუთარ მონაწილეობას, არამედ სამოქალაქო გვარდიის მონაწილეობასაც. ამგვარად, მეოთხე მოსარჩელე ასკვნის რომ არანაირი მტკიცებულება არ აჩვენებს მის დამნაშავეობას.

111. მეოთხე მოსარჩელემ განაცხადა რომ მესამე მოსარჩელეს მიერ გაკეთებული განცხადებები მას არ ეხებოდა და სწორედ ამ მიზეზის გამო არ დაკითხა. ის ასევე ირწმუნება რომ რეალურად, არასოდეს მისცემია შესაძლებლობა გაეპროტესტებინა მესამე მოსარჩელეს საბრალდებო ჩვენება. იგი არ დაუპირისპირებიათ მესამე მოსარჩელესთან, ვინაიდან არც მოსამართლეს, არც ბრალმდებელ მხარეებს, არც დაცვის ადვოკატებს და არც მესამე მოსარჩელეს არ უფიქრიათ ასეთი დაპირისპირების აუცილებლობაზე. მეოთხე მოსარჩელე ამტკიცებს, რომ მესამე მოსარჩელეს განცხადებებს გაეცნო გაზეთში «El Mundo» და ეს მაშინ, როდესაც ეს ჩვენებები საიდუმლოდ დაცვას ექვემდებარებოდა.

112. ის მიიჩნევს, რომ მესამე მოსარჩელემ, ავადმყოფმა თქვა ის, რისიც გაგონებაც გამოძიებელს სურდა. იგი ამტკიცებს, რომ მოსარჩელეს ჩვენებაზე ხელი არ მოუწერია და წინასწარ გასინჯული არც ყოფილა შესაბამისი კვალიფიკაციის მქონე ექიმის მიერ მისი ჯანმრთელობის მდგომარეობის დასადგენად, მაშინ როდესაც იგი ფსიქიატრულ საავადმყოფოში იწვა. ამ კონტექსტში, მეოთხე მოსარჩელე მიუთითებს რომ დასჯის შესახებ გამოტანილი განაჩენი საერთოდ არ შეესაბამება ამ სიტუაციას და ჩივის რომ დაისაჯა ამ ჩვენების გამო, მაშინ როდესაც მესამე მოსარჩელეს მისთვის არასოდეს დაუდია ბრალი ხ.ა.დ.-ისა და ხ.ი.ს.-ს აყვანასა და მკვლელობაზე ბრძანების გაცემაში.

გ) მეხუთე მოსარჩელე

113. მეხუთე მოსარჩელე ხაზგასმით აღნიშნავს, რომ გამოძიება საიდუმლოდ მხოლოდ გამონაკლის შემთხვევებში მიმდინარეობს და ისიც განსაზღვრული ვადით, ვინაიდან ეს ზომა წარმოადგენს დაცვის უფლების მკაცრად შეზღუდვას. თუმცა, გამოძიება საიდუმლოდ სრულად თუ ნაწილობრივ რამოდენიმე თვის განმავლობაში გაგრძელდა. ის აღნიშნავს რომ გამოძიებას საიდუმლო გრიფი დაედო 1997 წლის 8 აგვისტოს, გამოძიების დაწყებიდან ორი წლის შემდეგ. ეს გადაწყვეტილება მხარეებს არ შეატყობინეს და აქედან გამომდინარე წინააღმდეგობა ვეღარ გაუწიეს. ის ამატებს რომ, გამოძიების მსვლელობისას, შემდგომში წაყენებული იქნა მოთხოვნა ხელახალი მოსმენისათვის დაცვის ადვოკატების თანდასწრებით, მესამე მოსარჩელეს მეტი ჩვენებ აღარ მიუცია ამ სიტუაციაში, სადაც რეალური და ეფექტური შესაძლებლობა არსებობდა დაპირისპირებისა.

114. ის აზუსტებს, რომ მესამე მოსარჩელე დროებით პატიმრობაში იმყოფებოდა და ჰქონდა მძიმე ფსიქიკური პათოლოგია, კერძოდ კი ბიპოლარული დარღვევა დეპრესიული და ჰიპერთიმის პერიოდების მონაცვლეობით, რომელსაც თან სდევდა თვითმკვლელობისაკენ მიდრეკილება. როდესაც მას პირველი გადაწყვეტილება გადაეცა დამნაშავედ ცნობაზე, 1996 წლის მაისში (იხ. ზემოთ §18), მესამე მოსარჩელეს მძაფრი რეაქცია ჰქონდა და ამიტომ მოსამართლემ აღძრა სისხლის სამართლის საქმე. მესამე მოსარჩელეს სამედიცინო დახმარება აღმოჩენილი არ ჰქონდა, როდესაც საბრალდებო ჩვენებები მისცა.

115. იგი თვლის რომ, მთავრობის შენიშვნებში ჩამოთვლილი საპროცესური აქტები არ წარმოადგენს, როგორც თავად განმარტავს, იმ ზომებს რომლებიც შესაძლებელს ხდის საბრალდებო ჩვენებები დაპირისპირების პრინციპს დაუქვემდებაროს, ვინაიდან, გამოძიებაში, დაპირისპირება წარმოადგენს განსაკუთრებულ ზომას, რომელიც ითვალისწინებს ორი განსხვავებული ვერსიის დაპირისპირებას ფაქტებთან მიხედვით და ზუსტი ვერსიის დასადგენად, ისე რომ ადვოკატებს შეეძლოთ კითხვების დასმა. იქ, სადაც ეს შეუძლებელი იქნება, მოხდეს პიროვნების ანუ დაპირისპირების ობიექტის დაკითხვა და სხვა მხარეები, სხვათაშორის, არ უნდა ესწრებოდნენ. თუმცა, არანაირ დაპირისპირებას მესამე და მეხუთე მოსარჩელეს შორის, არ ჰქონია ადგილი.

116. არც, 1998 წლის 31 მარტს, დანაშაულში ეჭვმიტანილის მიერ გაკეთებული განცხადება არ იძლევა მოწმის ჩვენების უარყოფის შესაძლებლობას, ვინაიდან ამ განცხადებაში ოფიციალურად და პირადად ბრალი ედება მას, ვინც უკვე ბრალდებულად იყო გამოცხადებული, და მოსთხოვეს დათანხმებულიყო ან უკუგდო საბრალდებო გადაწყვეტილებაში მოცემული ფაქტები, მარამ ბრალდებულმა ვერ მოახერხა სხვა მხარეებისთვის შეკითხვების დასმა.

117. ის ხაზს უსვამს, რომ მესამე მოსარჩელეს მიერ 1997 წლის აგვისტოში გაკეთებული განცხადებები მხარეებისათვის ხელმისაწვდომი გახდა მხოლოდ 1997 წლის 9 სექტემბერს (იხ. ზემოთ §27), როდესაც გამოძიებას მოეხსნა საიდუმლოს გრიფი. მესამე მოსარჩელეს 1997 წლის 24 ოქტომბერს პროცესზე წარდგენის შესახებ, რათა შესძლებოდა დამატებები შეეტანა აგვისტოს თვეში მიცემულ ჩვენებებში, მხარეებს არ ეუწყათ, მეხუთე მოსარჩელემ ვერ შესძლო დაპირისპირების პრინციპი გამოყენებინა ამ ჩვენებებთან მიმართებაში.

118. მეორე საბრალდებო მტკიცებულების არ არსებობასა და უდანაშაულობის პრეზუმფციის დარღვევას რაც შეეხება, მეხუთე მოსარჩელე აცხადებს, რომ ბრალდების ძირითადი მტკიცებულება რომელზე დაყრდნობითაც გამოტანილი იქნა სასჯელი, ეფუძნებოდა მესამე მოსარჩელეს მიერ, გამოძიების დროს, საიდუმლოდ, მიცემულ ჩვენებებს. ის თვლის, რომ ეს ხარვეზი ვერ გამოსწორდებოდა პროცესზე ამ სადავო ჩვენებების წაკითხვით, მაშინ როდესაც მესამე მოსარჩელემ წერილობითი ფორმით და ზეპირი მოსმენისას უარყო აღნიშნული ჩვენებები და თქვა რომ ეს ყველაფერი გამოგონილი იყო პროცესზე თავისის სიტუაციის გასაუმჯობესებლად. მეხუთე მოსარჩელესათვის, ამ ჩვენებების გარდა, სხვა არანაირი მტკიცებულება არ განაპირობებს მის წინააღმდეგ გამოტანილ განაჩენს.

119. მეხუთე მოსარჩელე უარყოფს მთავრობის მოსაზრებას, რომლის მიხედვით ბრალდებულთა ადვოკატებმა შეძლეს მესამე მოსარჩელესაგან ახალი ჩვენების აღება

დაპირისპირების პრინციპის შესაბამისად. ის თვლის, რომ ასეთი მსჯელობით, მთავრობა დაცვას დაუშვებელი ფორმით აკისრებს პასუხისმგებლობას გამოსწორების ბრალდების მტკიცებულების საკონსტიტუციო ხარვეზები და ამგვარად, ვალდებულებას უხსნის ბრალდების მხარეებსა და მეტიც მოსამართლეს, რომელსაც ევალება ბრალდების მტკიცებულების კანონიერების შემოწმება.

120. ნებისმიერ შემთხვევაში, მეხუთე მოსარჩელე თვლის რომ, მხედველობაში რომც იდებდეს მესამე მოსარჩელეს მიერ საიდუმლოდ საბრალდებო ჩვენებების მიცემის შესაძლებლობას, მის წინააღმდეგ არსებული საბრალდებო მტკიცებულებები არასაკმარისია მკვლელობისა და უკანონოდ დაპატიმრებისათვის ასეთი სასჯელის გამოტანისათვის. ის ხაზს უსვამს რომ მესამე მოსარჩელეს რეალურად მისთვის არასოდეს დაუდია ბრალი მისი ნებისმიერი ფორმით მონაწილეობაზე ბატონების ხ.ა.დ.-ისა და ხ.ი.ს.-ის აყვანასა და მკვლელობაში. მისი აზრით, განაჩენი მისი დასჯის თაობაზე ეყრდნობა მხოლოდ სუბიექტურ დეტალებსა და შეფასებებს, რომლებიც მოკლებულია ყოველგვარ ლოგიკურ და მატერიალურ საფუძველს.

121. ამ თვალსაზრისით, იგი აღნიშნავს რომ Audiencia National-ის მოსამართლეებმა დადგენილად ჩათვალეს მისი პასუხისმგებლობა ჩადენილი ორი მკვლელობისათვის, ვინაიდან ჩათვალეს, რომ იგი ასევე პასუხისმგებელი იყო უკანონო დაპატიმრებაზე, ისე რომ მხედველობაში არ მიდებულა ის ფაქტი, რომ ორივე ქმედება, ობიექტურად თუ მოხდა მსჯელობა, ერთმანეთთან მაინც და მაინც არ არის დაკავშირებული. მიუხედავად ამისა, მოსამართლეებმა ჩათვალეს, რომ « ბატონების ხ.ა.დ.-ისა და ხ.ი.ს.-ის მკვლელობის გადაწყვეტილება მიღებულ შეიძლებოდა ყოფილიყო მხოლოდ და მხოლოდ იმ პირების მიერ, რომლებმაც მათ აყვანაზე გასცა ბრძანება ». მისთვის ამგვარ მსჯელობას არანაირი გამართლება არ აქვს.

122. ის ასევე აღნიშნავს რომ ასევე დადგენილი არ არის, რომ ნამდვილად მან მიიღო ბატონების ხ.ა.დ.-ისა და ხ.ი.ს.-ის აყვანაზე გადაწყვეტილება და ამ თვალსაზრისით არ არსებობს არანაირი პირდაპირი და საფუძვლიანი მტკიცებულება, რომელზეც ღირებული მსჯელობა აიგებოდა.

ბ) ევროსასამართლოს შეფასება

1. გამოყენებული ძირითადი პრინციპები

123. ევროსასამართლო შეახსენებს, რომ მე-6 მუხლის §3 მოთხოვნები წარმოადგენს სამართლიანი პროცესის უფლების განსაკუთრებულ ასპექტებს, რომლებიც გარანტირებულია 1-ლი პარაგრაფით და უდანაშაულობის პრეზუმფციას, რომელსაც ეძღვნება §2, წარმოადგენს, სხვა ელემენტებს შორის, სისხლის სამართლის სფეროში სამართლიანი პროცესის მცნებას (კერძოდ, იხ. *Allemenet de Ribemont c. France*, 1995 წლის 10 თებერვალი, §35, série A, N.308, *Pullar c. Royaume-Uni*, 1996 წლის 10 ივნისი, §45, კრებული 1996-III, და *Foucher c. France*, §30 1997 წლის 18 მარტი, კრებული 1997-II). მას მიზანშეწონილად მიაჩნია მოსარჩელეთა საჩივრების 1-ლი, 2-ე და 3-ე პარაგრაფების ნიშნით გაერთიანება (იხ. სხვა მრავალ გადაწყვეტილებას შორის, *Van Mechelen et autres c. Pays-Bas*, იხ. §49).

124. ევროსასამართლო მიიჩნევს, რომ 6-ე მუხლის §1 თანახმად, მტკიცებულების ელემენტები საჯარო პროცესზე უნდა იყოს წარდგენილი ბრალდებულის წინაშე, სადაც გაიმართება მოსმენა დაპირისპირებითი მეთოდით. (*Krasniki c. république tchèque*, n. 51277/99, 2006 წლის 28 თებერვალი, §75). აქ ლაპარაკია მინიმალური პირობის დაკმაყოფილებაზე, როგორც ყველა იმ სხვა მოთხოვნაზე, რომელსაც მე-6 მუხლის §3 ითვალისწინებს ყველა ბრალდებულთან მიმართებაში ; მე-6 მუხლის §3 დებულებები, როგორც ასეთი, არ შეიძლება მოისაზრებოდეს როგორც მხედველობაში მისაღები ელემენტების უბრალო მაგალითები, რათა განისაზღვროს პროცესის სამართლიანობა (*Barberà, Messegué et Jabardo c. Espagne*, 1988 წლის 6 დეკემბერი, §§67 და 68; *série A n.146*, *Kostovski c. Pays-Bas*, იხ. ზემოთ §39). იმ შემთხვევაშიც კი, როდესაც დაკმაყოფილებულია მინიმალური მოთხოვნები, ევროსასამართლოს მოვალეობას არ წარმოადგენს გამოხატოს თავისი მოსაზრება იმასთან დაკავშირებით, თუ რამდენად მართებულია მოწმეთა ჩვენებების მტკიცებულებად მიღება, არამედ მას ევალება მოვლიანობაში განიხილოს, მათ შორის, არის თუ არა სამართლიანი მტკიცებულებების წარდგენის ფორმა, (*Van Mechelen et autres*, §50, და *Doorson c. Pays-Bas*, 1996 წლის 26 მარტი, განაჩენებისა და გადაწყვეტილებების კრებული §67 1996-II).

125. სწორედ ამ მიზეზით, ევროსასამართლომ მიიჩნია, რომ განაჩენში, რომელიც მან გამოიტანა საქმეზე *Unterpertinger c. Autriche* (1986 წლის 24 ნოემბერი, *série A*, n.110), თავისთავად, ჩვენებების წაკითხვის დროს მათი ავტორების დასწრების გარეშე, შეუძლებელია შეთავსებულად ჩათვლილიყო კონვენციის 6-ე მუხლის §§1 და 3 დ) პუნქტის მიხედვით, მხოლოდ ერთი პირობის გარდა, თუ მისი როგორც მტკიცებულებად გამოყენება მოხდა დაცვის უფლებების დაცვით, რაც მე-6 მუხლის საგანსა და მიზანს შეადგენს. ეს პრინციპში გულისმობს, რომ ბრალდებულს უნდა მიეცეს ადეკვატური და საკმარისი შესაძლებლობა გააპროტესტოს საბრალდებო მტკიცებულება, დაკითხოს მისი ავტორი ჩვენების მიცემის დროს ან მოგვიანებით.

126. საერთო წესით, მე-6 მუხლის §§1 და 3 დ) პუნქტი ბრალდებულს აძლევს ადეკვატურ და საკმარის საშუალებას გააპროტესტოს საბრალდებო ჩვენება, დაკითხოს მისი ავტორი ჩვენების მიცემის მომენტში ან მოგვიანებით (*Van Mechelen et autres*, §51 და იხ. ზემოხსენებული *Lüdi c. Suisse*, §49). როდესაც გამოტანილი სასჯელი ან განსაზღვრული ნაწილი ეფუძნება მხოლოდ ერთი მოწმის ჩვენებებს და როდესაც ბრალდებულს არც გამოძიების სტადიაში და არც პროცესზე, არ აქვს შესაძლებლობა დაკითხოს ან დააკითხვინოს მისი ავტორი, განსაკუთრებით ამ დროს არის შეზღუდული დაცვის უფლებები, რაც ეწინააღმდეგება მე-6 მუხლის გარანტიებს (იხ. ზემოხსენებული *Untertinger c. Autriche*, §§31-33, *Saidi c. France*, 20/09/1993, §§43-44, *série A n.261-C*, *Van Mechelen et autres*, §55 და *Lucà c. Italie n.33354/96*, §40, CEDH 2001-II). ამ კონტექსტში, ის გარემოება რომ მსგავსი ჩვენებები მიეკუთვნება თანაბრად ბრალდებულს, როგორც მოცემულ საქმეში, და არა მოწმეს არ არის დამაჯერებელი. ამ თვალსაზრისით, ევროსასამართლო ხაზს უსვამს რომ ტერმინს « მოწმე » კონვენციის სისტემაში აქვს « ავტონომიურის » მნიშვნელობა (იხ. განაჩენი *Vidal c. Belgique*, 22/04/1992, §33, *série A n.235-B*). ამრიგად, ჩვენებამ, რომელსაც მისცემს პირდაპირი გაგებით მოწმე თუ თანაეჭვმიტანილი, არსებითად, შეიძლება საფუძველი ჩაუყაროს დასჯას; იგი წარმოადგენს საბრალდებო ჩვენებას და მასთან მიმართებაში გამოიყენება მე-6 მუხლის §§1 და 3 დ) პუნქტით გათვალისწინებული გარანტიები (იხ. *Ferrantelli et Santangelo c. Italie*, 07/08/1996, §§51, 52, კრებული 1996-III).

127. და ბოლოს ევროსასამართლო შეასვენებს, რომ მის ფუნქციებში არ შედის ფაქტებსა და მტკიცებულებებზე საკუთარი შეფასებებით ჩაანაცვლოს შიდა სასამართლო ორგანოების მიერ შეფასებული ფაქტები და მტკიცებულებები. ეს პირველ რიგში შიდა სამართლისა და ეროვნული სასამართლო ორგანოების კომპეტენციაა (Shcenk c. Suisse, 12/07/1988, §§45-46, série A n. 140 და Garcia Ruiz c. Espagne [GC], n. 30544/96, §28, CEDH 1999-I). სამაგიეროდ, ეროვნული სამართლისა და სასამართლო ორგანოების მოვალეობაა, რომ მტკიცებულების საშუალებები წარმოდგენილი იყოს იმგვარად რომ უზრუნველყოს სამართლიანი პროცესი (იხ. გადაწყვეტილებები Edwards c. Royaume-Uni, 16/12/1992, §34, série A n.247-B და Mantovanelli c. France, 18/03/1997, §34, კრებული 1997-II).

2. ზემოხსენებული პრინციპების გამოყენება მოცემულ საქმეში

128. ევროსასამართლო შენიშნავს, რომ მოცემულ საქმეში, მოსარჩელების დასჯა ნაწილობრივ ეყრდნობა დახურულ კარს მიღმა მესამე მოსარჩელეს, თანაბრადებულ ბ-ნ ბაიოს მიერ მიცემულ ჩვენებებს, ასევე იმ მტკიცებულებებსა და დეტალებს, რომლებსაც მოსარჩელების აზრით არანაირი ღირებულება არ ექნებოდა რომ არ ყოფილიყო მესამე მოსარჩელეს ჩვენებები, რომლებიც შემდგომში პროცესზე თავადვე უარყო, მარამ მაინც იქნა ისინი გამოყენებული მათ წინააღმდეგ მიმართული ბრალდებების საფუძველად, რომლებიც საქმის არსებითად განმხილველმა მოსამართლეებმა უფრო სანდოდ მიიჩნიეს ვიდრე მის მიერ მიცემული ჩვენება პროცესზე.

129. ევროსასამართლო შეასვენებს რომ არც თუ ისე იშვიათად, მას უხდება მოიძიოს სთავაზობს თუ არა, შიდა სასამართლო ორგანოების მიერ წარმოებული პროცედურები საკმარის გარანტიებს დაცვასთან მიმართებაში სირთულეების დასაძლევად გამოძიების მიმდინარეობისას ; ან ამის გარდა, საჭიროა თუ არა, რომ სასამართლო ხელისუფლების წინაშე მიმდინარე პროცედურამ გამოასწოროს დაბრკოლებები, რომლებსაც საქმე წააწყდა წინა ეტაპებზე (იხ. ზემოხსენებული Doorson c. Pays-Bas, §72).

130. ამ თვალსაზრისით, ევროსასამართლო მიიჩნევს, რომ შეიძლება აუცილებელი აღმოჩნდეს, სასამართლო ხელისუფლებისათვის, ზოგიერთ გარემოებაში გამოიყენოს გამოძიების მოსამზადებელ პერიოდში მიცემულ ჩვენებები, იმ პირობით რომ იგი გამყარებული უნდა იყოს სხვა მტკიცებულებებით. ცხადია, მოცემულ შემთხვევაში, უმჯობესი იყო, რომ სხვა მხარეებსაც მოესმინათ პირადად მესამე მოსარჩელესათვის და დაპირისპირებოდნენ მისი აღიარებებისას და გამოძიების მიმდინარეობისას, დახურულ კარს მიღმა, ჩვენებების მიცემის დროს, მაგრამ ეს მოსაზრება ვერ მოახდენს სისხლის სამართლებრივი დევნის მიზანშეწონილობის პარალიზებას დანარჩენ შემთხვევაში და ამის გაკონტროლება ევროსასამართლოს არ შეუძლია (იხ. გადაწყვეტილება Asch c. Autriche, 26/04/1991, §28, série A n.203). უზენაესი სასამართლოს მსგავსად, ევროსასამართლო ადგენს, რომ სხვა მოსარჩელებს არანაირი ახალი ჩვენების მიცემა არ უთხოვიათ მესამე მოსარჩელესათვის არც გამოძიების საიდუმლო ფაზის და არც საერთოდ, გამოძიების დასრულების შემდეგ. იგი მიუთითებს რომ როგორც განმარტავს საკონსტიტუციო სასამართლო თავის განჩინებაში, პირველ ხანებში, მესამე მოსარჩელემ უარყო თავისი და სხვა მოსარჩელების მონაწილეობა ფაქტებში, შემდეგ კი, როგორც კი გამოძიებას საიდუმლოს გრიფი მოეხსნა, ბრალი დასდო მათ დახურულ კარს მიღმა მიცემული ჩვენებებით სხვა მოსარჩელეთა

ადვოკატების თანდასწრებით. მოსამართლემ, სხვათა შორის, მოსარჩელებსა და მათ ადვოკატებს შესაძლებლობა მისცა დაპირისპირებოდნენ მესამე მოსარჩელეს და უკუეგდოთ მისი განცხადებები, რის გაკეთებაზეც მათ უარი განაცხადეს.

131. მოცემული საქმიდან გამომდინარე, უნდა აღინიშნოს რომ პირდაპირი და მოსმენილის თაობაზე გაკეთებული ჩვენებები (რომლებიც ეკუთვნოდა დაცულ მოწმეს 2345 და მოწმე ღ.ს.-ს) მიღებულ იქნა მესამე მოსარჩელეს მიერ 1997 წლის აგვისტოში, სადავო საბრალდებო ჩვენებების მიცემამდე კარგა ხნით ადრე, რაც საკმარისი აღმოჩნდა მოსამართლესათვის, რათა 1996 წლის 20 აგვისტოს გამოეტანა გადაწყვეტილება მეორე და მესამე მოსარჩელებისათვის ბრალის წაყენებაზე და დროებით პატიმრობაზე უკანონოდ დაპატიმრების, წამებისა და მკვლელობისათვის. მიღებულ გადაწყვეტილებაზე ეს უკანასკნელნი ინფორმირებულნი არ ყოფილან. ამ ბრალის წაყენებაზე გადაწყვეტილების დროებითი ხასიათის მიუხედავად, სისხლის სამართლის პროცედურის კონტექსტში, ევროსასამართლო მიიჩნევს, რომ მოცემულ შემთხვევაში, ეს გადაწყვეტილება გამოტანილ იქნა ისე, რომ მოსამართლეს მხედველობაში არ მიუღია დახურულ კარს მიღმა, მესამე მოსარჩელეს მიერ მიცემული სადავო ჩვენებები, რომლებსაც თითქოს და, მოსარჩელების თქმით, ეფუძნება ყველა ბრალისმომცველი ყველა სხვა მტკიცებულება და დეტალი.

132. რაც შეეხება პროცედურის საფუძვლიანობას, ევროსასამართლო შენიშნავს რომ Audiencia Nacional-მა მოსარჩელები დამნაშავეებად ცნო გამოძიებისა და პროცესის დროს წარდგენილი თანმხვედრი მტკიცებულებების ერთობლიობის საფუძველზე (იხ. ზემოთ §55-§60), ასევე, ერთერთი ეჭვმიტანილის მიერ პროცესამდე გაკეთებული განცხადებების საფუძველზე, როგორც დახურულ კარს მიღმა გამოძიების დროს, ისე პროცესზე. კერძოდ, საუბარია მესამე მოსარჩელეზე. თუმცადა, ეს განცხადებები მტკიცებულების ერთადერთი ელემენტი არ ყოფილა, რომლებსაც დაეყრდნენ საქმის არსებითად განხილველი მოსამართლეები მოსარჩელებისათვის სასჯელის გამოტანისას. ამას, რეალურად, ემატება 1997 წლის 18 სექტემბრის (იხ. ზემოთ § 28, 1997 წლის 24 ოქტომბრის (იხ. §29), 1997 წლის 29 ოქტომბრის (იხ. §30), 1997 წლის 18 ნოემბრის (იხ. §33) და 1998 წლის 12 მარტის (იხ. §34) ჩვენებები და შეპირისპირებები, ისევე როგორც მესამე მოსარჩელეს მიერ 1998 წლის 31 მარტს მიცემული წინასწარი ჩვენებები (იხ. §38), სხვა მოსარჩელების ჩვენებები, მესამე მოსარჩელეს მიერ გადაცემული ხმოვანი ჩანაწერი, რომელიც მოიცავს საპატიმროში ხ.ტ.-სა და პირველ მოსარჩელეს საუბრის ჩანაწერს, მრავალი სხვა ჩვენება (აქედან, იმ ქალაქის პოლიციელებისა და სამოქალაქო გვარდიის აგენტები, სადაც გვამები იქნა აღმოჩენილი, სამოქალაქო გვარდიის აგენტები, დაცული მოწმეები და მოწმეები, რომლებმაც განაცხადეს ის რაც თავად მოისმინეს), ასევე ისე განცხადებები და დოკუმენტები, რომლებიც მნიშვნელოვანი იყო დეტალების თვალსაზრისით და გაამყარა მტკიცებულებები, აგრეთვე ის ექსპერტიზები რომლებმაც მოახდინეს გვამების იდენტიფიკაცია და კიდევ La Cumbre-ს სასახლის ინსპექციის ოქმი.

133. ამას გარდა, ევროსასამართლო მიიჩნევს, რომ მესამე მოსარჩელეს მიერ, გამოძიების მსვლელობისას, დახურულ კარს მიღმა მიცემული ჩვენებების დამატება ჩვენებების ოქმზე, შეესაბამებოდა შიდა სამართლებრივ ნორმებს. (იხ. §87). სხვებული ჩვენებები წაკითხულ იქნა პროცესზე და მის ავტორს შეეძლო განემარტა განსხვავება მის ძველ განცხადებებსა და პროცესზე მიცემულ ახალ ჩვენებას შორის. ევროსასამართლო ადგენს რომ საკონსტიტუციო სასამართლოსათვის, მესამე მოსარჩელეს მიერ ჩვენების უარყოფა სხვა არაფერი იყო თუ არა მცდელობა

გათავისუფლებულიყო სისხლის სამართლის პასუხისმგებლობისაგან და დაეცვა მეორე მოსარჩელე, ისევე როგორც თავისი ზემდგომი პასუხისმგებელი პირები. ევროსასამართლო ასევე ადგენს, რომ მესამე მოსარჩელე დაიკითხა საქმის ზეპირი განხილვის დროს დაპირისპირების პრინციპის დაცვით, პასუხი გასცა მისი და სხვა ადვოკატების მიერ დასმულ კითხვებს, მაგრამ უარი განაცხადა პროკურორისა და ბრალდების სხვა მხარეების კითხვებზე პასუხის გაცემაზე (იხ. §51). ევროსასამართლო მიიჩნევს, რომ როგორც საკონსტიტუციო სასამართლომ მიიჩნია, მესამე მოსარჩელეს ამგვარი ქმედება წარმოადგენს მოსარჩევეებისათვის უდანაშაულობის პრეზუმფციის მოსახსნელად ღირებულ მტკიცებულებას და ადგენს რომ მოსარჩევეებს გააჩნდათ ადეკვატური და საკმარისი შესაძლებლობა სასარგებლოდ გამოეყენებინათ დაცვის უფლებები (იხ. ზემოხსენებული გადაწყვეტილებები Saïdi c. France და Kostovski c. Pays-Bas).

134. ევროსასამართლო მიიჩნევს, რომ შიდა იურისდიქციული ორგანოების ფუნქციაა შეაფასოს მესამე მოსარჩელეს ჩვენებების სანდოობა და განსაზღვროს შურისძიებით იყო გამსჭვალული, დაუსჯელობის სურვილით თუ სხვა მსგავსი მოტივით. ამასთანავე, იგი ადგენს რომ უზენაესმა სასამართლომ ამ საკითხზე მიღებულ გადაწყვეტილებაზე წარმოადგინა თავისი მოტივი და მსჯელობა და დააზუსტა, რომ მხედველობაში მიიღო მესამე მოსარჩელეს ავადმყოფობა, თუმცა უარყო მის ფსიქიკურ დარღვევებსა და 1997 წლის აგვისტოს მიცემულ ჩვენებებს შორის რაიმე კავშირი, და რომ ეს ჩვენებები გამყარებული იყო სხვა დეტალებით და სამედიცინო ექსპერტის მიხედვით სრულიად გამორიცხა ფანტაზიორობის შესაძლებლობა მისი მხრიდან. უზენაესმა სასამართლომ სხვათაშორის უცვლელად დატოვა საკასაციოს მიერ დადგენილი სასჯელები, ზოგიერთი სასჯელი დაამძიმა კიდევ იმ ბრალდებებიდან გამომდინარე, რომელიც წაუყენა Audiencia Nacional—მა.

135. ევროსასამართლო, ასევე, შენიშნავს რომ რაც შეეხება დანაშაულს არაკანონიერი დაპატიმრებისათვის, საკონსტიტუციო სასამართლომ ჩათვალა, რომ განცხადება დამნაშავეობაზე არ ეყრდნობოდა ექსკლუზიურად მესამე მოსარჩელეს მიერ მთავარ სააგმოძიებო მოსამართლისთვის მიცემულ ჩვენებას დახურულ კარს მიღმა, არამედ, ეს ჩვენებები გამომდინარეობდა ამავე მოსარჩელეს მიერ გაკეთებული საბრალდებო ჩვენებებიდან, რომლებიც მისცა გამოძიების მიმდინარეობისას და ასევე სხვა მტკიცებულებებიდან, რომლებმაც ეს ჩვენებები გაამყარა, ასევე სხვა სადავო განცხადებებიდან, რომლებიც განხილულ იქნა საქმის ზეპირი მოსმენისას კონსტიტუციისა და კანონების ყველა მოთხოვნის დაცვით. მკვლელობისათვის მოსარჩელეთა დასჯას რაც შეეხება, ევროსასამართლო აღნიშნავს რომ საკონსტიტუციო სასამართლომ განიხილა თუ რომელი დადგენილი ფაქტების (მსხვერპლთა უკანონო დაპატიმრება, რომელსაც მათი სიკვდილი მოყვა) საფუძველზე დაასკვნა Audiencia Nacional—მა რომ მოსარჩევეები იყვნენ მკვლელობის ავტორები და მიიჩნია რომ ასეთი მსჯელობა არ შეიძლება იყოს საღ აზრს მოკლებული ან ალოგიკური იმ მოტივით, რომ მკვლელობა არ შეიძლებოდა დადგენილიყო დაპატიმრების ფაქტიდან გამომდინარე, მითუმეტეს რომ მოსარჩევეებს განმარტება არ მიუციათ დაკავებულების ხვედრზე. Audiencia Nacional—ის მიერ განხილული ჩვენებები, საკონსტიტუციო სასამართლოს მიხედვით არ წარმოადგენს ერთადერთ მტკიცებულებას, მაგრამ შევსებული იყო სხვადასხვა არსებული დეტალით რამაც შესაძლებელი გახადა მოსარჩევეების დამნაშავეობის დადგენა ; მოწმეთა სანდოობამ გადასწონა მოსარჩევეების მიერ, დაპირისპირების მეშვეობით მიცემულ ჩვენებებს.

სასამართლო სხდომის მდივანი სასამართლოს თავ-რე